

ZEYNEP CEMALİ ÖYKÜ YARIŞMASI

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER 2022

Zeynep Cemali Öykü Yarışması **5**

Sunuş Dr. Müren Beykan **7**

2022 Ödüllü Öyküler

Uzaynet Ali Utku Çakır **14**

Uzayı Kim Taşıyor? Azra İrkılata **22**

Çocuksu Hasret Duru Aydın **28**

Akıl Hastanesi Fulya Er **35**

2022 Dikkati Çeken Öyküler

Uzayı Bir Fırçayla Yaratan Kız Alanur Duru Akgün **44**

Yazu Alaz Yanardağ **49**

Sonsuzluğun Bir Noktası Beliz Mut **53**

Olmayan Ufuklara Fora Deniz Efe Aydın **60**

Rüyanın Peşinde Irmak Gökce **65**

Sarı Çiçekler ve Bir Dost İrem Beyaz **72**

Uzaya Açılan Kapı Nilüfer Özdemir **78**

Zeynep Cemali Öykü Yarışması

Günişığı Kitaplığı'nın, 2011'den beri her yıl hevesle düzenlediğı Zeynep Cemali Öykü Yarışması, 12. yılını geride bıraktı. Çocuk edebiyatımıza birbirinden değerli 8 kitap armağan eden ve veriminin doruğundayken, 2009'da aramızdan ayrılan öykücü Zeynep Cemali'nin anısını yaşatmayı amaçlayan yarışma, ilkgençliğe adım atan çocukları edebiyata yakınlaştırıyor, geleceğın yazarlarının yetişmesine öncülük ediyor.

Zeynep Cemali Öykü Yarışması'na, Türkiye genelinde 6, 7 ve 8. sınıf öğrencileri katılıyor. Edebiyatımızın önemli isimlerinden oluşan seçici kurul her yıl değişiyor. Yarışmanın teması, Zeynep Cemali'nin artık birer klasik sayılan roman ve öykü kitaplarından o yıl için seçilen bir cümleye dayanıyor.

Yarışmanın 2022 teması “uzay” için öykülere kılavuzluk eden cümle, Cemali'nin *Güzelce'de Bir Kaçak*, *Memo* adlı öykü kitabından: “*Gökyüzünde dönüp duran martılara baktı uzun uzun.*”

Gençler, öykülerini önceki yıllarda kardeşlik, hoşgörü, arkadaşlık, umut, cesaret, adalet, dayanışma, kararlılık, yalan, çocuklukta özgürlük ve doğa sevgisi temalarında yazmıştı. ■

Gençlerin öykülerinden yansıyan uzay, insanın geleceği...

Dr. Müren Beykan

Bütün dünya için uzay araştırmalarında çığır açacak uluslararası dev proje Webb Teleskopu'nun 25 Aralık 2021'de fırlatılıp, Dünya'dan 1,5 milyon kilometre uzaktaki yörüngesine oturtulmasının ardından, hepimizi şaşkınlığa uğratan, ayrıntılı görüntüler gelmeye başladı. Bugüne dek siyah boşluk görüntüsüyle hayal ettiğimiz uzayın boyutunu, ayrıntılarını adeta seçmeye çalışır, hatta uzayı dinler olduk. Bu arada Türkiye de çalışmalarına hız verdi. Cumhuriyet'imizin 100. yılında Tübitak Uzay'ın çabalarıyla insanlı ilk uzay görevi için hazırlanıyor ve bu amaçla yabancı uzay araştırma şirketleriyle anlaşmalar imzalıyoruz.

Zeynep Cemali Öykü Yarışması'nın 12. yılında gençleri, gezegenimizin de parçası olduğu bu sonsuzluk hakkında düşündürmeyi, çok az şey bildiğimiz evrene dikkat çekmeyi, yazmak için bazen çok araştırmak gerektiğini vurgulamayı önemsedik. Ne mutlu ki, gençler de, öğretmenleri de önemsemiş; bolca okumuş, araştırmışlar. 2022 yazının girişinde, çeşitli illerden 400'den fazla öğrenci, "uzay" temasındaki birbirinden ilginç öykülerle çıkageldi.

Bu yıl seçici kurulumuzda, değerli yazarlar Burcu Aktaş, Murat Özyaşar, Ömer Açık, Sibel K. Türker ve ben Müren Beykan görev aldık. Titizlikle sürdürülen değerlendirmenin ardından dört gencimizin öyküsü, eşit ödüllendirilmek üzere seçildi: İzmir'den Ali Utku Çakır, Isparta'dan Azra İrkılata, Ankara'dan Duru Aydın ve Kırklareli'den Fulya Er... Dört Dünyalı'yı da sevgiyle kucaklayıp kutluyoruz.

Seçici kurul üyelerinin dikkatini çeken yedi öykü de, bu kitapçığin “Dikkati Çeken Öyküler” bölümünde yer almaya hak kazandı. Bu kez Ankara, İstanbul ve Kocaeli’den gelen bu başarılı öyküler için de gençlerimizi canı gönülden kutluyoruz.

Bu yıl, 31 ilin çeşitli okullarından öyküler okuduk. Devlet okullarına, bilim ve sanat merkezleri de katıldı (117 öykü). Gelecek yıllarda bu okullardan katılımın artması, dileğimiz. Delikanlılar, 2022’de daha hevesliyidiler (95 öykü), 2023’te kız öğrencilere yetişmelerini umuyoruz. Yarışmaya 6. sınıfların ilgisi en yüksek (210 öykü), sınav telaşı yaşayan 8. sınıfların ilgisi düşüktü (37 öykü). Daha önce yarışmaya katılmış 33 öğrenci, yeni öykülerle yine katıldı. En çok öykü yollayan illerse İstanbul (137), İzmir (74), Ankara (55) ve Antalya’nın (21) yanı sıra Kayseri, Kırklareli ve Kocaeli oldu.

“Berk, Ay’ın karanlık bölümüne ulaştığında oyun durdu ve ana menüye döndü. Anında bayal dünyasından çıkıp odasına baktı. Her şey yerli yerindeydi. Menüye tekrar baktığında, Çok Oyuncu seçeneği ona göz kırptı gibi geldi. Faresini butona yöneltip tıkladı. Oyun listesinde sadece bir oda vardı...”

İzmir’de, artık 7. sınıf öğrencisi olan **Ali Utku Çakır**, ödül kazanan “Uzaynet” adlı öyküsünde, bilgisayar oyununda Apollo 11 ekibinin Michael’i olarak Ay’a giden bir çocuğun gerçeklikle bağını irdeleyiyor, okurunu da adeta zaman yolculuğuna sürüklüyor. Dijital oyun deneyiminden yararlanarak, bir öyküyü büyüklü gerçekçi bir kurguda biçimleyebilen Utku’yu yürekten kutluyoruz.

“Dün tanıştığım kargaya benzemeyen bir kuşun yanına oturdum. [...] Ona, omuzlarında taşıdığı uzayı anlattım. Sırtlarında taşıdıkları şeyi görememek acı olsa gerekti. [...] Kalktığımda, o da benimle birlikte kalkıp havaya süzüldü. [...] Herkes sevdiği şeyleri taşımaya severdi. Ben de, ablamın bazen aldığı meyve poşetlerini taşımaya seviyordum.”

İsparta’da, artık 8. sınıf öğrencisi olan **Azra İrkılata**, ödül kazanan “Uzayı Kim Taşıyor?” adlı öyküsünde, küçük bir çocuğun gökyüzü algısını öyküselleştirmiş. Kitap hırsızlığı yapmak zorunda

kalan yoksul çocuğun, uzayı kuşların kanatlarına yükleme masumiyeti, okuru gülümsetiyor. Azra’yı içtenlikle kutluyoruz.

“Sonunda o gün gelmişti işte. Orion, bu gecenin birinde tam tepemizde olacaktı. Işıklar gidince, kalın perde kalkacak, kızı bize el sallayacaktı. [...] Yaşlı adam, kamyonetiyle arka yolda bekliyordu. Beni, ağır bir kablo makasıyla çayırılığın oradaki bir kör noktaya bırakacaktı.”

Ankara’da, artık lise öğrencisi olan **Duru Aydın**’ın “Çocuksu Hasret” adlı öyküsü, yitirilen bir evladın arkasından babanın, ona çaresizce uzayda ulaşmaya çalışmasını, bu uğurda suç işlemeyi göze almasını büyük bir duygusallıkla, küçük bir çocuğun gözünden anlatıyor. Sonunda da okuruna adeta, olamaz olan keşke olsaydı dedirtiyor. Duru’yu gönülden kutluyoruz.

“İlk, Müslüme kalkıp camdan dışarı baktı. Gözlerine inanamıyordu. Dışarıda bir uzay mekiği duruyordu. Hemen diğerlerini kaldırdı ve bepsi de cama toplastılar. Reyhan, bu görüntüyü şizofrenisine bağladı, diğerlerinin de şizofreniye dahil olduklarını sandı. [...]”

“Amanın! Akıl hastanesini uzaylılar bastı!”

Kırklareli, Pehlivan köy’de, şimdi 8. sınıf öğrencisi olan **Fulya Er**, ödül alan “Akıl Hastanesi” adlı öyküsünde, fantastik bir sürpriz yaratarak, kafası karışık kadın hastaların koğuşuna uzaylıları davet edivermiş. Okura hem kahramanları tanıtmada, hem de olayın ayrıntılarını aktarmada, güç bir teknik kullanarak, diyaloglardan yararlanmış olan Fulya’yı sevgiyle kutluyoruz.

Bu yıl gençlerimizin hayal gücü tam anlamıyla serbest kaldı. İlk defa, gerçekçi öykülerden daha çok fantazyaya, distopya, bilimkurgu türlerinde yazdılar. Doğrusu, gençlerin kolları sıvadığı bir yarışma için bu sonuç, sevindirici. Elbette, öğrenciler öykülerini genelde, seyrettikleri filmlerden ya da okudukları fantastik romanlardan etkilenerek yazmış, kurgulamış, yaratıcı fikirler geliştirmişler.

Uzay temasında kafa yoran 400’den fazla gencin neredeyse ya-

rısı –geçmiş yıllarda da gördüğümüz üzere– öyküden ziyade mace-
ra kaleme almış olsa da, yazılanların çoğu acı, tatlı gülümsetiyor.
Kuşlarla, gökyüzüyle, uzaya merakla, astronot ya da uzaybilimci ol-
ma hayaliyle ve yitirilen kişiyi bulma arzusuyla örülmüş metinler he-
men hepsi. Fantastik kurguyu rüyayla çözenler de olmuş.

Özellikle, yitirdiğimiz sevilenin (bir aile büyüğü ya da evlat)
uzayda bir yerde, bir yıldızda olduğu inancına tutunmak rahatlatıcı
gelmiş. “Yıldız oldu!” ya da “O şimdi yukarda bir yıldızda!” görüşü-
nü yansıtan en az 15 öykü okuduk. Tıpkı **Duru Aydın**’ınki gibi, hay-
li duygusal, dramatik öyküler.

Ciddi sorgulamalara zemin yaratan öyküler yazarlar olmuş. Şöy-
le ki, gezegenimizin yok oluşa sürüklendiğini, bunun nedeninin de
insan olduğunu çarpıyorlar okurun suratına. Gençlerin neredeyse
dörtte biri, Dünya’yı mahveden insanın, uzayı da çöplüğe çevirece-
ğini (hatta zaten çevirmekte olduğunu), Mars’ı ve başka gezegenleri
berbat etmekten de çekinmeyeceğini öngörüyor. İlginç olan, uzay-
da hayal edilen yaşam formlarının –yıllarca zihinlerimize yerleşti-
rildiğinin aksine– dost olabileceğini, zaten Dünya’da yeterince teh-
like içinde yaşadığımız için uzayın insana tehlike değil ama kurtuluş
sunabileceğini vurgulayanlar var. Gençler uzayı, tüm bilinmezliğine,
karanlığına rağmen özünde mavi gökkubenin aydınlığıyla, sevinciy-
le kucaklamışlar.

Uzayla ilgilenenlerin, uzay araştırmalarına meraklı kişilerin ge-
nellikle az konuşan, içedönük insanlar olduğu konusunda da bir
kabul var sanki. 20’ye yakın genç öykücü, astronot ya da uzaybilim-
ci olma hayali kuran kahramanlarını, insan ilişkilerinde sorun yaşa-
yan, kalbi kırık kişiler olarak betimlemiş.

Bilimsel gelişmeleri araştırıp öykülerinde bunlardan yola çıkan-
lar hemen kendini gösteriyor. 10 dolayında öyküde Dünya’ya dön-
meyi başaran kahramanlar, geride bıraktıkları yakınlarını yaşlanmış
buluyor. Einstein’ın uzayda zamanın Dünya’dakinden farklı işlediği-
ne işaret eden “görelilik kuramı”nı irdeleyen deneyi biliyoruz: İkiz-
lerden biri Dünya’da yaşamına devam ederken, öteki uzaya yolla-
nıyor ve değişen hızlarda, yer değiştirerek, bir süre uzayda yaşıyor.

Böylece Dünya’daki ikizinden farklı olarak, yavaş yaşılanıyor. Genç-
ler, “İkizler Paradoksu” denen bu deneyi de öğrenmişler mutlaka,
ama bir yandan da büyük bütçeli uzay filmlerinden etkilenmiş ol-
duklarını düşünebiliriz.

Öykülerin üçte birinde Mars anılıyor ya da Mars’a gidiliyor. NA-
SA’nın, Mars’ta su bulunduğunu güçlendiren paylaşımlarının etkisi
olsa gerek, Mars’ta su bulan, koloni kuran kahramanlar kadar, ge-
zegeni ve tabii kaynaklarını ele geçirmek amacıyla savaşlar çıkaran
kötüler de okuduk.

Yaklaşık 35 öyküde anılan NASA’nın, Meksika’da Mars ortamı
yaratılarak yaptığı patates yetiştirme deneyi de gençlerin gözünden
kaçmamış. Mars’ta patates yetiştirilmesini kurgulayanların yanı sıra
4 öyküde astronotlar, ulaşacakları uzak gezegenlerde aç kalmamak
için, ceplerinde patates tohumuyla yola çıkmış.

Astronotların uzun süre aynı pozisyonda oturmaktan bacakla-
rının kasılması ve özellikle ilk astronotların dünyaya dönüşte yürü-
yememesi gençlerin dikkatini çekmiş. Uzay yolculuğu içeren pek
çok öyküde mekiktekilere düzenli beden hareketleri yaptırmışlar.

Cüce gezegen Plüton’a ilgi büyük. 2006 yılına kadar 9. gezegen
diye bildiğimiz Plüton, bir gezegen sayılabilecek büyüklükte bir
kütlesinin olmadığı, ama bir uydu kadar da küçük sayılamayacağı
anlaşıncı, “cüce” diye tanımlandı. Bazı gençler, bu konunun Plü-
ton’u “üzdüğünü” düşünerek gezegen unvanını yeniden alabilmesi
için çareler aramışlar. Örneğin, Ankara’dan **Çınar Ayatar**’ın iyi öy-
küler arasındaki “Uzayda Bir Doğum Günü Kutlaması”nda, gezegen-
lerin partisinde Plüton, Satürn’ün bilekliğini çalıyor. Amacı, bilekliği
NASA’ya satarak cücelikten kurtulmak! Hayal bu ya!

Güneş Sistemi’nde en hoş giden gezegenin, halkalarından do-
layı Satürn olduğu anlaşılıyor, 30’a yakın öyküde anılmış. Halkaları-
nın üstünde dolaşanlar olmuş. Birkaç kahraman da, Mars ve Jüpiter
arasındaki asteroit kuşağını adeta kaydırarak yapmış.

Uzayı en yaratıcı kullanma ödülü olsaydı, İstanbul’dan **Eda Bur-
ma**’nın, suçluların uzayda dolanıp duran roket ve uydu parçaları-
nı temizlemeye gönderildiği öyküsüne (Odyessa 17) verilebilirdi.

Tema cümlemizden dolayı, öykülerin yarısından fazlasında martı var. Martıyı uzaya yollayanlar da olmuş, konuşuranlar da. Büyük şehirlerdeki martılar şehir ışıklarından dolayı gece uyuyamasa da, pek çok martı türü gece uyuyor ve tabii kuşlar ancak atmosferde yaşayabiliyor. Gençler gerçeklere aldırmanın ve kuşları bazen kurtarıcı görmüşler.

Bu yıl, dikkati çeken bir yaklaşım da şu oldu: Yarışmaya en çok ilgi gösteren kız öğrencilerin yaklaşık yarısı, bu tema için erkek başkahramanlar yazmıştı! Uzaya onlar meraklı diye düşünmüşler besbelli. Neyse ki, uzaya tutkulu kız kahramanlar da okuduk.

Felsefi bir nokta koyalım. İstanbul'dan yarışmaya daha önce de katılan **Beliz Mut**'un dikkati çeken öyküsü "Sonsuzluğun Bir Noktası" diyor ki: Uzayda önemsiz, minik bir nokta olsak da, sonsuzluğun bize ait parçasında, kendi yaşantımızda çok önemliyiz! Evet, hepimiz birer evreniz!

Geçtiğimiz 12 yıl içinde, yarışmamıza yurdun her köşesinden 5 bin 500 dolayında öğrenci katıldı. Bunların arasından 43 genç öykücü ödüllendirildi; 64'ünün öyküsü de yayımlanmaya değer bulundu. Zeynep Cemali Öykü Yarışması –hep dediğimiz gibi– Türkçe edebiyatın geleceği için, yarının yazarları için kıymetli bir kaynak olmayı sürdürüyor.

Gelecek yıl Cumhuriyet'imizin 100. yılı. Sevincimizi yarışmamıza da yansıtmak heyecanıyla, 2023 yılı temasını –sevgili Zeynep Cemali'nin *Balı Çörek Kafeteryası* adlı romanından yola çıkarak– "sevinç" olarak belirledik. Seçici kurulunda değerli edebiyatçılarımız Aslı Der, Başar Başarır, Haydar Ergülen, Irmak Zileli ve Müren Beykan'ın görev alacağı, raportörlüğünü Hande Demirtaş'ın üstleneceği 13. yarışmanın öyküleri hepimize neşe versin. Gençler de coşku kumuza katılsın, 100 yıldır Cumhuriyet'le aydınlanan hayatlarımızın sevincini öykülerine yansıtsın dileriz.

29 Ekim 2023 şimdiden kutlu olsun. ■

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

2022 teması UZAY

"Gökyüzünde dönüp duran martılara baktı uzun uzun."

Zeynep Cemali'nin *Güzelce'de Bir Kaçak*, *Memo* kitabından tema cümlesi.

SEÇİCİ KURUL

Burcu Aktaş
Murat Özyaşar
Ömer Açık
Sibel K. Türker
Dr. Müren Beykan

*Yaşadığı zamanın ruhunu
iyi yansıttığı, gündelik
yaşamın ayrıntılarını güçlü
öyküleştiribildiği için...*

Ali Utku Çakır

6. sınıf öğrencisi
İzmir, Bahçeşehir Koleji
Bornova Ortaokulu

“Her şey 6. sınıfta, kompozisyon yazacağımızı öğrendiğimde strese girdiğim bir Türkçe yazılısıyla başladı. Yazılı günü kompozisyon bölümüne gelince duraksadım. Ben endişe edip düşünürken, sınavı bitirenler bile oldu. Sonunda yazmaya başladım ve sınav stresimin kalktığını hissettim.

Öykü yarışması konusunda da başlarda emin değildim. Öyküme bir başlangıç bulmam bir iki hafta sürdü, ama gerçekten yazmaya başlayınca durası gelmiyor insanın. Öykümü, içdünyasını göstermekten korkan, hatta kendinden bile saklayan insanlar, özellikle çocuklar için yazdım. Ana karakterim, en sevdiği hobisinin kendi bile farkında değil ve bu güvensizliğini diğerlerine yansıtıyor.

Bu çabamı değerli kılan Güneşli Kitaplığı ailesine ve göz önüne çıkmasını sağlayan Görkem Öğretmen’ime, çalışmam boyunca editörlük ve yorum yapan anne babama sonsuz sevgilerle...”

UZAYNET

“C3’e!”

Konsolun sesi, yarısı yenmiş iki haftalık pizzanın üstündeki sinekleri korkutup kaçırmıştı.

“Öff, KAHRETSİN!”

Boğuk, kalın bir ses efekti, karakterin öldüğünü belirtmişti. Bilgisayar ekranı, oynayan çocuğun gözleri kadar kırmızılaşmıştı. Kısa bir süreliğine konsol sesleri dinginleşmiş, çocuğun soluması ve sinek vızıltıları sakın bir atmosfer yaratmıştı.

“BEEERK!”

Sinekler, kapalı camdan kaçmak için ellerinden geleni yapıyor, az sonra olacakları biliyormuş gibi görünüyordular.

“BEN SANA DEMEDİM Mİ, BU EVDE KÖTÜ SÖZ OLMAYACAK DİYE?”

Otoriter ses, Berk’in odasında yankılandı. Berk’in başına gelecekleri tahmin etmek için kâhin olmaya gerek yoktu.

“TAM BİR HAFTA O BİLGİSAYARI ELİNE ALMAYACAKSIN!” dedi otoriter olan, masadaki gökkuşağı renkleriyle yanıp sönen bilgisayarı alırken.

Gürültülü bir kapı çarpma sesi takip etti bunu. Sinekler artık emindi ki, yaşlı komşu Bayan Emekdolmuş bile duymuştu olanları.

Berk kısa bir süre artık olmayan bilgisayarının durduğu masaya bakarken, zekâsı en iyi olduğu şeyi yapıp, tüm kurnazlıkları gözden geçirmeye başladı. Çalmak? İmkânsızdı, annesi bunun önlemini alacak kadar deneyimliydi. Yağcılıkla istemek? Yeni gelen yabancı sınıf arkadaşıyla dalga geçmeseydi olurdu belki, ama anlaşılan Bay McGlobby soyadının yanlış kullanılması yüzünden annesini epey zora sokmuştu. Berk, küçük, çelimsiz çocuğu hatırlayıp kıkırdadı; yeni çocuk, okula geldiğinden beri herkesten kaçıyor.

‘Korkak,’ diye düşündü Berk, ‘o kadar kız onunla İngilizce konuşmaya çalışınca bile korktu.’ Yine de garip gelmişti Berk’e, yalnız başına zorba rolünü üstlendiği sınıfta böyle biri çıkmamıştı hiç. Berk’in aksine, herkes dikkat çekmek için elinden geleni yapardı. McGlobby ile benzerlik hissetmesi onu ürküttü. Okula yeni gelmiş ve kimseyle konuşmazken, birinin seninle dalga geçmesi üzücüydü şüphesiz.

Sinekler, empati kuran Berk’e baktı. Ender görülen bir olaydı bu, çocuğu dikkatle izlediler. Berk kendine geliyormuş gibiyken, karşıdaki binadan bir ses yükseldi.

Eski, beyazlaşmaya başlamış kırmızı tuğlalı eve baktı Berk. Penceresinden bağırarak komşu da evini andırıyordu.

Beyazlaşmaya başlamış kıvrık kızıl saçlı komşu bir kez daha bağırarak: “Beeeerk!”

Sineklerin açık camdan kaçma planı bu ses dalgasıyla bozuldu. Bir iki tanesi pizzanın yapış yapış peynirine kafa üstü gömülürken, diğerleri duvara tosladı.

“Ne o bağırış çağırış ayooo!”

Bayan Emekdolmuş’un bu haykırışı, Berk’in aklına hiç de kibar olmayan sıfatlar getirdi ama Emekdolmuş’la tartışmamayı zor yoldan öğrenmişti.

“Vırvırdolu... Ay yani, Emekdolmuş Teyze, sinekleri kovalarken duvar saatine çarptım da, ona geldi annem!”

“Annenin saatçilik yaptığını hiç bilmiyordum, yavrum! Benim sarkaçlı saati de düzeltiversin bari!”

‘Bayan Emekdolmuş bir şeyleri yanlış anlamasa eğlenceli bile sayılabilir,’ diye düşündü Berk.

“Annem...” diye başladı Berk ama Bayan Emekdolmuş’a bir şey anlatmak deveyi Mariana Çukuru’ndan atlatmaya benzerdi. “... Anneme söylerim, gelir bir ara Emekdolmuş Teyze, hadi iyi günler!”

“İyi günler, yavrum!”

Bir başka sorun da, Berk’in Emekdolmuş’un ismini bilmemesiydi. Bu bazen konuşmayı tuhaflaştırırsa da, Berk’in okul hayatı dışında sosyalleşmeye karşı inadı, bu tuhaflığı çoğu zaman engelliyordu.

Pencereyi sertçe kapattı Berk. Emekdolmuş’yla bir daha konuşma riskini göze alarak perdeyi çekmedi, gelen ışık güzeldi.

Berk kapısını açıp, mutfakta sudoku çözen annesinin yanına yanaştı.

“Annneeeee!”

Annesi bu taktiği Berk doğduğundan beri biliyordu ve önlemek için idman yapıyordu. Cevabı gecikmedi: “Hiii onu deneme Berk Bey. Benim yağcılığa karnım tok.”

“Ama anne, geçen sınavımdan 82 aldım...”

“Ve bununla böbürleniyor musunuz, beyefendi? Hedefi 85 koyduk sanıyordum!”

Berk ikinci taktiğe geçti. Bu, profesyonelleştiği diğer bir yetenektir: Suçu başkasına atmak.

“Ama anne, bilmem hatırlar mısın, küçük kardeşim sınavdan bir gün önce, ben çalışırken kitabıma su dökmüştü? O konudan sonrasını doğru düzgün anlayamadım ki!”

“Eee, suyu tam kitabın yanına koyarsan dökülür tabii, oğ-

lum! Kardeşini suçlayamazsın, o daha çok küçük.”

Bu konuda Berk’ten tez isteseler yazardı. Annesinin yumuşak noktası nedir, insan nasıl pohpohlanır... Yılların deneyimine sahipti.

“Haklısın anneciğim, ama o sırada kardeşime senin bakman gerekmiyor muydu? Bize hep, ‘Telefona dalmayın çocuklar,’ dediğin halde, sen de bunu yapmamış mıydın? Eğer sen kendi sözlerini uygulamazsan, biz seni nasıl örnek alalım ki anne...”

“Eh... ama... tabii...”

Annesini tam kalbinden vurmuştu Berk. Beyninde, oyunda ki kazanma ses efekti yankılandı.

“Haklısın oğlum... Acaba ben ne zaman, kime kötü söz söyledim, ondan oldu bunlar hep... O gıcık telefon operatörüne mi acaba?..”

Annesi kendini sorgularken, Berk fırsatı kaçırmadan sordu: “Senin sebep olduğun bir şey için benim cezalandırılmam hiç adil değil ama anne...” Ağlamaklı bir bakışla da annesine baktı.

Annesi havlu attı ve bilgisayarı Berk’e uzattı. Ağırılığından dolayı az kalsın elinden düşürüyordu, ama mutluydu. Operasyon başarılı olmuştu.

Odasına yollandı ve bilgisayarı hızlıca kurup programı başlattı. Tanıdık bir pencere işareti gördü, Bayan Emekdolı’dan çok daha değerli ve eğlenceli şeylerle iletişim kurmasını sağlayan bir pencere. Simge yavaşça yok olurken ekranda, Berk’in kullanıcı adı ve parolasını isteyen bir kutucuk belirdi. Berk’in elleri alışık olduğu harf kombinasyonunu girerken, klavyeden takır takır sesler geldi.

Berk, en gözde savaş oyununu açmak için imlecini yöneltti, fakat başka bir uygulama dikkatini çekti. Sanki hiç görmemişti bunu daha önce. Yükleliğini ise hiç hatırlamıyordu... Merakla simgeye tıkladığında, “Glob Studios” adlı bir yazı çıktı. Glob... Ne çağırıyordu bu ona? Glob... Globb... GLOBBY! Ek-

ranında McGlobby’nin çelimsiz yüzünü görür gibi oldu. Şaşırmıştı, Globby bir *oyun* yapacak kadar becerikli miydi?

Ekranda parıldayan ve kendine doğru gelen yıldızlar, düşüncesini böldü. Yıldızların arasında isimler ortaya çıktı: Sally Galler, Michael Turngsten, Sergei McGlobby... Sergei McGlobby mi? O küçük “goblin suratlı” –ona böyle diyordu Berk– babasıydı bu! Onunla dalga geçerken, babasının ne kadar başarılı olduğundan bahsedip durmuştu çocuk hep.

Berk düşüncelere dalmışken beliren yüklenme çizgisi bitti bitecekti şimdi. Berk bunu fark edince heyecan ve merakla bekledi. Bar kısa sürede yüzde yüze ulaştı. Ekranda iki buton belirdi: Tek Oyuncu, Çok Oyuncu.

Berk oyunu anlayabilmek için, Tek Oyuncu seçeneğine tıkladı ve ekrana sallanma efekti veren, büyük bir kalkış gördü. Uzak gemisi yükseldikçe yükseldi, bilgisayardan vızır vızır sesler çıkmasına sebep oldu ve atmosferi geçti. Patlama efekti gözlerini aldı Berk’in. Gözünü kırıştırıp yeniden açtığında, artık odasında değildi.

Hafif uçuşa pozisyonunda, sıkı bir kemer takmış halde, baş aşağı duruyordu. Etrafına bakınca, oyun açılışında gördüğü iki astronotu karşısında buldu. Kalkıştan dolayı midesi zaten bulan Berk, kusacak noktaya gelmişti artık.

Astronotlardan biri, “Hey, Michael, sakın ol, al şunu!” diyerek talimat verdi. Adamın elindeki, kahverengi karton poşete uzanıp içine kusan Berk, camdan bakmayı ancak o zaman akıl etti. Dışarısı inanılmaz derecede siyah, aynı zamanda da inanılmaz derecede beyazdı. Renk karmaşası, sarı, dev bir ışıkla bölünüyordu ama bu Güneş’ti, onlardan milyonlarca kilometre uzaktaki Güneş. Hatta, kilometrelerden de öte ışık birimleri vardı aralarında.

“Göstergeler iyi durumda, fakat bu görev hakkında şüphelerim var...”

Ortaya konuşan, ona kahverengi poşeti veren astronottu.

“Olmasın, Buzz! Biz, Amerikan tarihindeki en büyük adımı atacağız! Ay’a olan adımı.”

Berk’in ensesinden soğuk terler aktı. Bu demekti ki, kendisi Apollo 11’in ekibindeydi! Özgüvenli adama baktı. Bu şüphesiz Neil’dı! Berk, kendi dahil herkesten sakladığı uzay merakını bir anda açığa vurmak istedi. McGlobby ile bir başka benzerliği de buydu.

Poşeti uzatan Buzz olmalıydı, Ay’a ayak basan ikinci insan... En kötüsü, kendisinin Michael olduğunu fark edince gelen his-ti. Ay’a inmemenin yanında, bir de onun karanlık yüzüne maruz kalmıştı o adam...

Gözünü açıp kapaması tuhaflaştı Berk’in. Gözleri yavaşlarken, zaman hızlanıyordu sanki. Birkaç kırpıştan sonra, kendini Ay’a çok daha yakın, yörüngeye girmeye hazırlanmış bir pozis-yonda buldu.

Neil ona seslendi: “Sabitleyicileri açık tut, ben inip etrafı ko-laçan edeceğim, her şey yolundaysa kırmızı ışık yollarım. Arkamdan Buzz gelecek. O geldikten sonra, planladığımız koor-dinata kadar yörüngede durman lazım.”

Berk konuştuğunu fark etmeden konuşmaya başladı. Ses kendi sesiydi ama sanki ağzına o komut vermiyordu: “Anlaşıldı, Neil. Karanlık kısma geldiğimde, haberleşemeyeceğiz, unutmayın. Bol şans.”

“Sana da bol şans, aziz dostum!”

Berk, Neil’in inişini izledi. Kısa sürede gelen kırmızı ışıktan sonra Buzz’la da vedalaşıp kendi başına kaldı. Sabitleyicileri, yollanan ikinci kırmızı ışıkla kapattı ve Ay’ın yörüngesinde sü-zülmeye başladı.

Süzülürken çok şey düşündü. Ekipmanları inceleyip, çoğunun neye yaradığını fark ettiğinde, zekâsını doğru şekilde kullanmadığını düşündü. Onca oyunda hep birinci olurdu, fakat

akademik başarısına hiç önem vermezdi. Annesini ve Emekdo-lu’yu kandırmak için sarf ettiği çabayı tartışma kulüplerinde gösterse kazanacağı madalyaları düşündü...

Berk, Ay’ın karanlık bölümüne ulaştığında oyun durdu ve ana menüye döndü. Ânında hayal dünyasından çıkıp odasına baktı. Her şey yerli yerindeydi. Menüye tekrar baktığındaysa, Çok Oyuncu seçeneği ona göz kırptıyor gibi geldi. Faresini butona yöneltip tıkladı. Oyun listesinde sadece bir oda vardı ve tek kişinin oyunda olduğunu gösteren yönerge yanıp sönüyordu. Odaya tıkladı ve McNeil adlı bir kullanıcı gördü.

Berk, bir sesli sohbet düğmesine, bir kullanıcı adına baktı. Beynini yeni alaylarla yormadı hiç. McGlobby ile, oyundaki mekanizmayı ve hikâyenin devamını tartışmaya başladılar hemen.

Berk, yüzü gülerek nefeslendiğinde, iki saat geçtiğini fark etti. Büyüyünce uzaya gidebilmek için elinden geleni yapacaktı artık. Ne olursa olsun... ■

*Hayata alışıl gelenden farklı
bakmayı bildiği ve bunu
edebiyatın sınırsızlığına
taşıyarak, güçlü bir
imgeyi birçok paydada
buluşturabildiği için...*

Azra İrkilata

7. sınıf öğrencisi
Isparta, Şehit Polis Mehmet
Karacatilkı Bilim ve Sanat Merkezi

“Kendimi bildim bileli, çocukların hayal gücüne hayran olmuşumdur. Hepsinin çok farklı dünyalarda, bambaşka olaylarla yaşaması absürd olduğu gibi, inanılmazdır benim için. Ben de o çocuklardan biriyim. Küçükken kendime bir söz vermişim; bu söz, gerçek olmadığını bilmeme rağmen, en mantıksız şeyleri sorgulamaya ve hayalini kurmaya devam etmekte. Kendime verdiğim bu sözü tuttuğum bir günde, ‘Ya uzay Dünya’yı değil, Dünya uzayı taşıyor olsaydı?’ diye düşünüyordum. Evet, evet ama atmosfer mi taşıyacaktı uzayı? Hayır, bu asla olamazdı. Ancak kuşlar? Evet, bu mükemmel varlıklar taşıyacaktı uçsuz bucaksız uzayı, gezegenleri ve yıldızları. Bu yüzden uçuyor ve uzayı yukarıda tutuyorlardı. Bu düşüncemin, yarışmayı öğrendiğim an tekrar aklıma gelmesi tesadüf olamazdı. Bu hayalin peşinden merakla koşan bir çocuk, hikâyemin en büyük ilham kaynağıydı.

Hayalperestliğimi aldığım kitaplarla beni tanıştıran anneme, başta bana okuma alışkanlığı kazandıran yazarlardan olan ve bu yarışmaya ismi verilen Zeynep Cemali olmak üzere bu tür kitapları yazan sanatkar yazarlara ve hikâyemi yazmamı sağlayan edebiyat öğretmenim Erengül Aka’ya teşekkür ederim.”

UZAYI KİM TAŞIYOR?

Uçları aşınmış ayakkabılarıma baktım. Acaba onları kendim dizebilir miydim? İnsanlar beni görünce, yüzlerini buruşturuyorlar; ayakkabılarımdan mı acaba? Yanımdan geçen çocuğun parlak ayakkabılarına gülümsüyordu insanlar.

Ayakkabılarıma seslendim: “Sizin suçunuz değil, o parlak ayakkabıların sizi sevdiğine eminim. İnsanları dinlemeyin.”

Alçak tavanlı evimize ulaşana kadar, sekiz tane siyah araba saymışım.

Eve coşkuyla girdim ve seslendim: “Abla! Ben geldim.”

Ablam mutfaktan bana tebessüm etti. “Kaç tane araba saydın bugün?”

İki kişi olmamıza rağmen üç sandalyesi olan masamıza baktım, her gün oturduğum sandalyeye kuruldum.

“Binlerce!”

Kâselerimizi getirirken bana baktı. “Siyah olanlar kaç taneydi?”

Ona hayal kırıklığıyla baktım. “Abla, ben artık siyah bir araba istemiyorum. Onlardan herkeste var. Ben mavi bir tane isti-

yorum, hiç kimsede olmayan ayakkabılarım gibi.”

Yemeğimi bitirmemi beklemeden yanağıma bir buse bırakıp, “Gitmem lazım cüce yıldızım,” dedi.

Onun uzaklaşmasını izledikten sonra evimizde dikiş seti aramaya başladım. Zaten işi başından aşkın olan ablama her şeyi zorlaştırmak istemiyordum. Sonunda iğne ve beyaz iplik buldum. Evimizin küçük bahçesinde yere oturup, ayakkabımı uyumsuz dikişlerle tutturmaya çalışırken, aynı anda gökyüzünü izliyordum. Babam ara sıra eve geldiğinde, bana gökyüzünün ötesi olduğunu anlatmıştı. Devasa göktaşları, kayalar, hatta yıldızlar vardı orada.

Düşüncelere dalınca, elimdeki iğneyi çimlere düşürdüm. Ayağıma batarsa diye çok korktum. Yerde aramak yerine gökyüzüne son bir bakış atıp içeri koştum. Yaptığım belki bencilceydi ama minicik kuşlar omuzlarında uzay denen kocaman yeri taşıyabiliyorsa, yerler de minicik bir iğneyi taşıyabilirdi.

Son zamanlarda aklımda olan tek şey buydu. Okulda, evde, hatta caddede araba saymak yerine kuşların omuzlarındaki uzayı düşünür olmuştum. Ablama kuşların neden bu kadar güçlü olduğunu sorduğumda gülmüştü. Neden kimse bu minik kanatlı varlıkların koskoca uzayı taşıdığını fark etmiyordu?

Bir gün yine eve dönerken, yere konmuş bir kuş gördüm. Yanından geçerken ona iğrenç bir varlıkmiş gibi bakıyordu insanlar. Kuşun yanına eğildim ve fısıldadım: “Bana da öyle bakıyorlar.”

Eve döndüğümde, bu siyah, yüksek sesle öten kuşun adını sordum. Ne kadar yorulmuştu kim bilir, uzayı taşımaktan.

Ablam her zamanki gibi kısa bir cevap verdi: “O bir karga, kargalardan uzak durmalısın. Uzayı öğrenmek istiyorsan da bunu ben bilmiyorum.” Sonrasında sessizce, “Nereden geliyor akına böyle fikirler?” diye mırıldandığını duydum.

Ertesi gün, yoldaki kitapçıya girdim. Birisine sormak aklıma

geldi ama bana gülmelerini istemediğim için yıldızlı kapağı olan bir kitabı kapıp koşarak kaçtım. Neden bu kitapçılar kitap almama kızıyordu bilmiyorum, okunmayacaksa neden vardı ki o kitaplar?

Benim yaşında çocuklar kitap okuyamazdı, o yüzden yolda, tanıdığım bir fırıncıdan okumasını istedim. Adam kekeleyerek ve yavaş okusa da, bana zaman ayırdığına minnettar olmalıydım, ablam hep öyle söylerdi. Ancak adamın her kelimesinde öyle büyülendim ki, galiba teşekkür etmeyi unutmuştum.

“Uçsuz bucaksız bir yerdir uzay, bizim Güneş Sistemi’miz de içindedir tabii ki. Mars, Uranüs, Venüs gibi nice gezegen vardır bizimle birlikte Güneş’in yörüngesinde gezen. Ancak, sadece bundan ibaret değildir; binlerce gezegen ve yıldız, sistem, hatta galaksi vardır uzayda. Minicik görünen yıldızlar, gezegenler bile kocamandır ve uzay...”

Bir müşterinin kapıyı çalmasıyla benim dükkândan kışkırlanmam bir oldu. Belki de kuşların uzayı nasıl taşıdığını öğrenecektim... Dün tanıştığım kargaya benzemeyen bir kuşun yanına oturdum. İnsanlar bu kuşa ekmek atıyorlardı. ‘Belki de aristokrat bir kuştur,’ diye düşündüm. Ona, omuzlarında taşıdığı uzayı anlattım. Sırtlarında taşıdıkları şeyi görememek acı olsa gerekti.

İnsanlar bana, “Martıların yanından çekilsene, çocuk!” diye bağırıp dik dik bakana kadar yeni “martı” arkadaşım ile konuştum, ancak eminim o benden rahatsız olmuyordu. Kalktığımda, o da benimle birlikte kalkıp havaya süzüldü. Martı arkadaşlarına uzayı anlatacaktı belki de. Yolun kenarında uzun uzun izledim martıları. Uzayı taşıırken o kadar yorulmuyorlardı artık, emindim bundan. Herkes sevdiği şeyleri taşımayı severdi. Ben de ablamın bazen aldığı meyve poşetlerini taşımayı seviyordum.

Ablama kitabı gösterdiğimde, ablam onu derhal geri verme-

mi söyledi. Neden bu kadar sevdiğim bir şeyden vazgeçmem gerekiyordu ki? Vermek istemesem de kitabın tadını çıkarmak için resimleri inceledim uzun uzun. Hepsi inanılmazdı... Ablam eskiden bana, gezegenlerin isimlerinin mitolojik tanrılardan geldiğini söylemişti. Güzellik Tanrıçası Venüs'ün ismini alan Venüs gezegeni örneğin, gerçekten ne kadar güzeldi öyle... Savaş Tanrısı Mars'ın ismini alan Mars gezegeni de savaşın tüm hislerini, kanı ve esareti bir arada taşıyor gibiydi. Gezegenleri keşfeden insanları çok seviyordum; ablamın hep dediği gibi, onlara minnettardım.

Ertesi gün ablamın sözüne uymadığım için, içimde büyük bir korku ve üzüntüyle fırıncıya tekrar gittim. Ondan kitabı okumaya devam etmesini istedim; ancak, işleri olduğunu söyledi. Çaresiz ve üzgün biçimde kaldırıma oturdum. O sırada yanıma güçlü bir kuş yerine şık giyimli bir beyefendi oturdu.

“Merhaba efendim.” Bana baktı ve yüzümü inceledi. “Kitabımı benim için okuyabilerseniz çok minnettar olurum.”

Kibar beyefendi beni sorgulamadan, “Tabii ki, küçükbey,” dedi.

Küçük demesine rağmen bunu o kadar kibar bir dille söylemişti ki, kızmak yerine içimin yumuşadığını hissettim.

Beyefendi kitabı, gösterdiğim sayfadan itibaren okumaya başladı; fırıncı gibi kekeleyerek okumuyordu. Tam tersine sesi de en az kitap kadar büyüleyiciydi.

“Ve uzay, biri tarafından taşınmaz, tam tersine her şeyi o taşır.”

Bu cümleyle tüm hayallerimin yıkıldığını hissederek ağlama-ya başladım. Kibar beyefendi konuşmak için sakinleşmemi bekledi ve sonrasında, “Seni üzen bir şey mi söyledim?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. Ben de ona, kuşlar ve uzayla ilgili olan hayallerimi anlattım.

Bana beni anlarmış gibi baktı. “Küçüğüm, bu seni çok üz-

müş olmalı. Özür dilerim.” Ama şimdiden uzayın taşıdığı ve şahit olduğu bunca şey olduğunu ve uzayın bizim göremediklerimize şahit olduğunu düşünmeye başlamıştım bile.

Ben heyecan ve mutluluktan yanıp tutuşurken, beyefendi yanımdan usulca kalktı. Ne söylediğini hayal meyal duydum: “Uzaya böyle meraklı gençlere ve zeki beyefendilere ihtiyacımız var. Siz de büyük yerlere geleceksiniz, eminim, genç adam. Belki de uzayı yakından görürsünüz, kim bilir?”

Akşam eve dönerken, martıyı üzeceğimi bile bile ona gerçeği anlattım. Omuzlarındaki bu koca yükü kaldırdığıma mutluydum, artık onlar da uzayı görebilecekti. ■

*Öyküsel gerilimi
nesillerarası iletişimle
harmanlayarak, dramatik
bir kurguda güçlü duygular
yaratabildiği için...*

Duru Aydın

8. sınıf öğrencisi
ODTÜ Geliştirme Vakfı
Özel Ankara Ortaokulu

“Hep, büyümekten, artık çocuk olmamaktan korkmuşumdur. Kim bilir kaç defa sordum aileme, ‘Daha küçüğüm, değil mi?’ diye...

Nedendir bilinmez, ne olduğunu bile bilmediğim, hasretini duyacağım şeyleri kaybedecek olmak, korku salardı içime. Renkli rüyaların, sıcak dostların, huzur verici kayıtsızlığın, masum duygusallığın, dünyanın yeni olmasının getirdiği heyecanın solup gitmesiydi belki korktuğum. Hâlâ ürkmüyor değilim, fakat daha bir sevecenlikle baktığımı söyleyebilirim.

Yazarken, büyük bir insanın, yıllanmış bir bedenın çocuk oluşunu görmek istedim. Hayatı öyle bir izlesin ki, o kaybolmaya yüz tutmuş renkli paleti, ben unutmadan bana göstereyim istedim. Yetişkinliğin getirdiği olgunlukla, çocukluğun saflığını birleştireyim, bir yandan da ben duyayım o heyecanı...

Duydum bir kere, duymaya da devam edeceğim.

Destekleri olmasa, bir kere daha buruşturup atacak olduğum cümlelerimi kurtaran öğretmenime, aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim.”

ÇOCUKSU HASRET

Solmuştu. O fazlasıyla küçük ecel kutusunun üstüne itinayla yerleştirilmiş fotoğrafın anısı, o masum gülüş, boşluktan bile kara, umut dolu gözler, bepsi solmuştu. Artık gülemeyecekti o güzel surat, o gamzeler kıvrılamayacak, nefesi kesilene kadar anlattığı hayallerini, uçuk kaçık düşlerini kulakları işitmeyecekti. Küçük yaşında, aşkı bile tatmadan, toprağın altına giriyordu işte. Yukarı uçmak isterken, aşağı zorla gömülmüş, son nefesi dudaklarının arasından çalınmıştı. Giderek zorlaşıyordu bakmak, görüşü bulanıyordu genç adamın. Ağlayacak gücü, bağırarak sözü, zamana bırakacak sabrı kalmamıştı, dikiliyordu orada. Hava güneşliydi, bu lanet olası günde olmaması gerekecek kadar boş bir hava. Güneşin kemiklerini ısıtışını hissetti, sonra kana karışan zehir gibi buz kesişini.

Fazlasıyla güneşliydi. Küçük kızının, şu bayattaki her şeyinin veda gününde, hava mükemmeldi. Onun canı yanınca kabakbalara boğulması gibi, acı verici derecede güzeldi.

O adam, kaçığın tekiydi. Kafayı sıyırmış, bunamış bir ihtiyardı.

Tanımasam, bir zamanlar mühendis olduğunu söylediklerinde, kırılırdım gülmekten. Fakat asla gülmedim. Küçük bir çocuğun yapacağı gibi, o akşam yanına süzülüverdim.

Hava kararıyordu. Bulutsuz, mavi gökyüzü yerini, azar azar kendini gösteren, tek tük yıldızlara bırakıyordu. Şehrin ışıklarından dolayı kör yıldızlardı bunlar, nadiren kendilerini gösterirlerdi. O sırada, arkadaşlarımın bir iki adım arkasından, evin yolunu tutmuştum. Zaten fazlasıyla geç kalmıştım.

Geniş parkın çayırlığında, susuz kalmış çimenlerin üstünde devasa bir teleskop, yere serilmiş bir paçavra, üstüneyse bir dilim sandviç ve saçılmış kâğıtlar terk edilmişti; gidip bakmam için bana işaret ediyorlardı.

Adımlarımı yavaşlatıp arkadaşlarımdan geride kaldıktan sonra, temkinli bir şekilde teleskopa yaklaştım. Neredeyse iki katım kopardı, kollarım tutup bakacak kadar uzun değildi. Onun yerine, devasa bir merceği olan bu cismin etrafında turlar attım; bir yandan da yerdeki sandviçten bir ısırık almaya yeltendim. Tüm dikkatimi kâğıtlara vermiştim ki, usulca omuzumu kavrayan eller, beraberinde getirdiği suçluluk duygusuyla nefesimi kesiverdi.

“Sandviçi beğendin sanırım. Bu işte ustayımdır.”

Konuşan, ıslık ıslık gözleriyle bana bakan, kel, ak sakallı ve kırışık bir suratlı. Merhametle gülümsüyordu. Kemerli bir burnu, lekeli cildi, sarkık kulakları vardı. Fizikiyse suratıyla çelişki yaratıyordu; geniş omuzlar, bir zamanlar dimdik olduğu belli, uzun bir beden. Ağzımdaki lokmayı panikle çiğneyip yuttum, kaçıp gitmek üzere dikeldim.

“Ku-kusura bakmayın, merak etmişim sadece.”

Yaşlı adam, hırıltılı sesiyle hafif bir kahkaha patlattı, eliyle oturmamı işaret etti. Bir süre muzur bakışlarla, kıvranışımı izledikten sonra, gökyüzünü, gecenin karanlığını işaret edip, “Sence kaç yıldız vardır orada?” diye sordu.

Düşünmeme gerek bile yoktu, sayılacak kadar az vardı. Yaklaşık yirmi tane olduğunu söyledim. Başını sağa sola salladı. Kaşlarını kaldırdı, aşağıdan bir bakış attı bana ve “oldukça” yanıldığımı söyledi. Titreyen kollarından destekle paçavranın üstüne uzandı, ellerini başının arkasında birleştirdi, anlatmaya başladı sonra.

“Ah, ah, hele bir bilseydin kaç tane... dilin tutulurdu! Küçüklüğüne, acizliğine hayret eder, ne olduğunu sorgulardın. Şu şehir ışıkları maskeliyor, kör ediyor her şeyi. Göremiyorsun. Doğduğundan beri bir kere bile göremedin. Kızımı da gösterirdim sana, mutlaka görürdük onu. O orada, Orion Takımyıldızı'nda yaşıyor, biliyor musun? Araştırmalar yapıyor, senin yaşında kurduğu düşlerinin içinde yaşıyor. Harika, değil mi?”

Başını çevirip bana baktı, kendi yüzündeki heyecanı bende ararcasına suratıma göz gezdirdi. Hayret içinde baktım ona.

“Uzayda mı yaşıyor?”

“Evet, yıllardan beri. Onu görmeyeli asırlar oldu, ama biliyorum orada olduğunu. Hatta, ulaşmaya çalışıyorum ona. Bir hafta sonra, elli yılda bir gerçekleşen bir dizilim meydana gelecek, kaçırılmayacak bir fırsat. Bu mektubu ona ulaştırabilmem için tek fırsat. Gençliğimi bugüne harcadım ben.”

Cebinden eski ve sararmış bir zarf çıkardı, hafifçe salladı.

“Bunu ona vermem gerekiyor. Zorundayım buna. Onu unutmadığımı bilmesi gerek. Babacığının evde, onu kucaklamak için günleri saydığına inanması gerek.”

Büyülenmişim. Ağzım açık, gözlerimi kısıp yıldızları tarıyordum. Demek oradaydı, her gün babasının yolunu gözlüyor, uzayı kurtarıyordu. Akıl almaz derecede cesurdu anlaşılan. Aklım, bitmez tükenmez bir soru tufanına kapılıp gitmişti şimdi. Soluk bile almadan sıraladım hepsini:

“E ama, nasıl ulaştıracaksın mektubu, balonla filan mı? Peki ya şehir ışıkları? Nasıl göreceksin onlar sönmeden?”

Yaşlı adam, omuzlarımdan tutup sakinleştirdi beni, tane tane açıklamaya başladı.

“Tabii ki, bir roketle göndereceğim. Kendim inşa ettim onu. Işıklara gelince, sana bir sır vereyim. Kimseye söyleme sakın. Tam bir hafta sonra, şehrin bütün ışıklarını keseceğim, yapacağım bunu. Yalnız, küçük bir yardımcı çok işe yarardı.” Sanki orada değilmişim gibi, çenesini sıvazlayıp etrafına bakınıyormuş gibi yaptı.

Bir çocuğun hırslıyla önüne atılıp el salladım, beni seçmek zorundaydı. Bakışları tekrar kenetlendi üstüme, suratına yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı.

“Peki öyleyse. Senden istediğim şey, inanılmaz önemli bir kahramanlık. Roketi, elektrikleri kestiğimiz anda ateşlememiz gerekiyor, sen yapmalısın bunu. Yapabilirsin, değil mi? Tek yapman gereken, bir kabloyu kesmek.”

Tabii ki yapabildim. Bana verilen bu görevin gururuyla çenemi yukarı uzattım, çocuk oynacağı olacaktı. Yaşlı adam, güven verircesine omuzlarımı sıktı.

“Şimdi gitmen gerek genç adam, ailen beklemez. Her akşam aynı saatte, aynı yerde.”

Sandviçi elime tutuşturdu; mahcup olup kızaran suratımı saklayarak uzaklaştım oradan.

Günler boyunca saatlerimi o çimenlikte geçirdim. Yaşlı adamın yerlere kapanıp hesaplamalar yapmasını, haritalar çizmesini, teleskopla başka diyarlarda kaybolup gitmesini izledim. Çok öz-lüyor olmalıydı, başka kimse hayatını buna adamazdı. Küçük bir çocuğa özgü bir tutkuyla bağlıydı amacına, hayatta tutunacak bir çıkıntı bulmuştu ve kolları ne kadar zayıflarsa zayıflasın bırakmı-yordu. Konuşurken gözleri delileri andırıncasına fıldır fıldır etraf-ta geziniyor, heyecandan yerinde duramıyordu. Adeta aynı yaş-taydık. Böyle renkli bir ruh, bir yetişkin olamazdı. İmkânsızdı.

Kızından bahsederken suratıma bakmaz, başı her zaman uzaya çevrilirdi. Varlığını bile unutmuş gibi gelirdi bana. Umudu, has-retine ağır basardı. Keşke öyle olmasaydı. Üzülseydi, haykırsaydı, ama umutlanmasaydı.

Sonunda o gün gelmişti işte. Orion, bu gecenin birinde tam tepemizde olacaktı. Işıklar gidince, kalın perde kalkacak, kızı bize el sallayacaktı. Gecenin bir yarısı, pencereden aşağı at-layıp kaçtım evden. Ailem aslında izin vermiyordu, sanki dinle-yecekmişim gibi. Yaşlı adam, kamyonetiyle arka yolda bekliyor-du. Beni, ağır bir kablo makasıyla çayırılığın oradaki bir kör noktaya bırakacaktı. Telsizden vereceği sinyalle kabloyu kese-cek, güvenlikler etrafımı sarmadan sıvıyacaktım oradan. O ise, mektubu yerleştirdiği roketi fırlatacaktı, sonra yıldızları göste-recekti bana. En azından plan böyleydi.

Elimde makasla, telsize bakıyordum. Bekliyordum. İnaniyor-dum, inanmışım ona. Kalbim gümbürderken, hırıltılı sesiyle ve-receği komutu bekliyordum.

Saat bire bir vardı, korkuyordum. Saniyeler kalmıştı, kalbim durdu sandım. Cevap geldi. Ondan değildi. Sert bir adamın se-siydi.

“Çocuk, hemen buraya geliyorsun. Ailen burada. Hemen!”

Arkadan gelen çığlıklar, bir bıçak gibi yardı göğsümü. Bo-ğazımı yardı, kalbime indi. Yüreğimi yaralayan çığlıkları, elim-deki makasa ulaştı, tek hamlede karanlığa boğdu her yeri. Yaş-lı adamın gözyaşları benimkilerle aktı, elime damladı.

Koşarak gittim yanına, öfkeden kıpkırmızı suratımı elimin tersiyle silerek koştum oraya. Annemi kenara ittim, onun yanı-na çöktüm. Avazım çıktığı kadar bağırdım onlara, ama anlama-yacaklardı. Taş kalpleriyle, renksiz ruhlarıyla göremeyeceklerdi. Uzaydan bile boş hisleriyle, yaşlı adamın acısını hissedemeye-ceklerdi. Kaçan bu fırsatın onun ömrü, hayatı olduğunu bile-meyeceklerdi.

Bütün gücümle kollarımı etrafına doladım. Şelale gibi akan gözyaşlarının omuzumu ıslatmasına izin verdim, bırakmadım. Ona sarılan kızı zannetsin beni, acısı dinsin istedim. Başını kaldırmadan, zayıf ve titrek kelimeleriyle paramparça etti beni yine, dayanamıyordum.

“Gitti. Onu unuttum sanıyor şimdi. Göçüp gideceğim ben, çürüyeceğim toprağın altında, o küçücük kutuda yavaş yavaş, ağır ağır yok olacağım, bilmeyecek. Onu ne kadar özlediğimi, pişmanlığımı bilmeyecek. O yalvaran gözleriyle aşağıyı tarayacak, ona hasretle bakan gözlerimi göremeyecek. Affet beni, lütfen affet! Canım kızım benim, baban unuttur mu seni hiç? Ağlama canımın içi, özür dilerim. Affet beni!”

Ruhsuzlardan biri beni kucakladı, karşı koyacak gücüm kalmamıştı. Yaşlı adamın elime verdiği mektupla uzaklaştırdım oradan. Giderek daha da çöken omuzlarını izledim, küçüldükçe bulanıklaşan silüetini. Sonra yere yıkılışını, bir daha kalkmayışını izledim.

O gece, yıldızlar nefes kesiciydi. İlk defa aldığım bir tat, apayrı bir duygu, ilk defa sevdalanmak gibiydi. Acılı, toy çocukluğumu çepeçevre saran acizliğimle kalakalmıştım. O an yemin etmişim kendime, mektubu sahibine ulaştıracaktım.

Şimdi, mezarlarının başındayım işte. Biliyorum, kavuştu kızına. Yıllar sonra bile olsa, kucaklaştılar sonunda. Elli yıl sonra, tekrar yolluyorum bu mektubu. Yanında, küçük bir çocuktan kalma, hayallerle dolu başka bir mektupla birlikte.

Havanın acı verici güzellikte olduğu şu günde,
Eski bir dostunuzdan sevgilerle... ■

*Öykü kişilerini konuşturma
becerisi ve öykü sınırları
içinde, ironi ile mizahı
buluşturabildiği için...*

Fulya Er

7. sınıf öğrencisi
Kırklareli, Pehlivan köyü,
Atatürk Ortaokulu

“Herkes merhaba.

Öğretmenimiz sınıfa bu yarışmayı duyurduğunda, çevremde tam bir karamsarlık vardı. Savaşların ve salgın hastalıkların ortaya çıkardığı bir karamsarlık... Öyle bir öykü yazmalıydım ki, insanlar onu okuduğunda bu karamsarlıktan kurtulsunlar, neşelensinler. Evet, bu amaçla mizahi bir öykü yazdım. Ayrıca böyle farklı ve mizahi bir öyküyle, yarışmada daha avantajlı olabileceğimi düşündüm.

Bir de, kahramanlarımı sizlere doğal halleriyle yansıtmak istedim. Bir araya geldiklerinde sokak ağzını kullanan doğal kahramanlar... Her yerde ve her ortamda görebileceğimiz insanlar... Eminim ki, öykümü okuduklarında hiç de yabancılik çekmeyecekler.

Sonuçta böyle bir öykü çıktı ortaya. Başardığım için çok mutluyum. Bana bu imkânı sunan herkese teşekkür ederim.”

AKIL HASTANESİ

“Nazife, çayı koydun mu kız?”

“Tamam, Müslüme! Kırk oldu soruyorsun, yeter!”

“Tamam, kız! Ne bağıryorsun?”

Nazife ve Müslüme’nin bağrısları yüzünden Reyryan, güzel-lik uykusundan uyanmak zorunda kalmıştı. Yarı uyanık, yarı si-nirli halde o da bu bağrıslara katıldı.

“Ne bağıryorsunuz! Görmüyor musunuz, uyuyoruz burda!”

“Ayol sen de Reyryan, âlemsin! Görmüyor musun, saat kaç ol-du? Kalk artık.”

“Sana ne Nazife! Acaba ben sana mı soracağım ne zaman uyanacağımı?”

Nazife öfleye püfleye bahçeye indi. Onun arkasından Şeri-fe girdi içeri, yanında iki görevliyle beraber. Şaşkın şaşkın etra-fın bakınıyordu. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Reyryan: “Aaaa! Yok artık! Yine mi? Gitti bunun kafa!”

Şerife: “Nerdeyim ben? Siz de kimsiniz? Ne arıyorum ben burda?”

Şerife, Reyryan’ın alaylı bakışlarından ürkmüş olmalı ki, hem

yutkunuyor hem de adımlarını geriye doğru atıyordu.

Reyryan: “Korkma, yemem ben seni ama sen bizi yer misin, bilmem.”

“Ne yemesi bee! Uzak durun benden, pis uzaylılar!”

Müslüme gözlerini devirip, içinden Şerife’ye söylenerek, ya-tağına geri döndü.

Reyryan da yatağına gidecekti ki, bir an duraksadı ve gözle-rini bahçeye dikti. Nazife bahçede basketbol oynuyordu diğer kızlarla.

“Eee! Bu kız dışarıdaysa çay ne oldu? Aman Allah’ım çay! Çayı unuttu aptal!”

Reyryan, çaya doğru koştu ve ocağı söndürdü. Çaydanlığın içine bakınca hayal kırıklığına uğradı. Nazife çaydanlığı ocağa koyarken, içine su koymayı unutmuştu.

“Ben de Nazife’nin akıllı olduğunu sanırdım. Hoş sonuçta burası akıl hastanesi.”

Bakmayın bugünün hareketli geçtiğine, bu akıl hastanesin-de pek de macera yaşanmaz. Çok sıkıcı ve bunaltıcı bir hayatı var buranın sakinlerinin. Binanın ferah denemeyecek bir bah-çesi, küçük bir yemekhanesi, pek de kullanılmayan bir spor sa-lonu ve hamamı var. Evet, aslında bu saydıklarım yeterli sayıla-bilir ama kahramanlarımız genelde yaşlı olduğu için, pek de onlara hitap eden şartlara sahip değil burası.

Şerife, tek eğlence kaynağı. Durmadan uzaylıların varlığını kanıtlamaya çalışır. Ona göre, burası bir çeşit uzay gözlemevi. Kendi evindeyken de aynı takıntısı varmış ve ailesi bu durum-dan fazlasıyla rahatsızmış. Onu bu takintıdan kurtarmaya çalış-mışlar; uzaylıların gerçekte var olmadığıyla ilgili ne diller dök-müşler, ama Şerife’yi ikna edememişler. Aksine, o da ailesine, kendi kanıtlarını öne sürüyor, uzaylıların varlığıyla ilgili uzun uzun açıklamalar yapıyormuş. Bu durum yıllarca böyle devam etmiş. Hatta bir gün, NASA ile iletişime geçmeye çalışmış. Onu

ciddiye almamış, dalga geçmişler. Şerife yine de pes etmemiş ve çalışmalarını sürdürmüştü. Ailesi bakmış ki olacak gibi değil, onu akıl hastanesine yatırmış. Şerife, hastanesinin en genç bireyi.

Diğer kahramanımız Müslüme'ye, zengin bir ailenin şımarık kızıymış. Sürekli kendi istediği olsun diye uğraşan ve istediği çoğu şey ailesi tarafından karşılanan biriymiş. Ailesinin sözünü dinlemez, çok da para harcarmış. Geç saatlere kadar dışarıda dolaşır, sabaha karşı eve gelirmiş.

Bir gün kötü bir kaza geçirmiş: Gecenin bir yarısı evden çıkmış ve alkollü bir şekilde dışarıda dolaşıyormuş. Bir yandan deli gibi gülüyor, bir yandan da abuk sabuk konuşuyormuş. Evinin yolunu unutup ıssız sokaklara sapmış. Sonunda, kaybolduğunu anlamış ve nereye gideceğini bilmeksizin, boş gözlerle bakınmaya başlamış. Çok korkuyormuş. Boş sokakta, ileride üç adam, duvara yaslanmış duruyormuş. Adamlar silahlıymış. Müslüme'nin bir an aklı başına gelmiş ve geldiği yollardan geriye son hızla koşmaya başlamış. Adamlar da peşinden. Müslüme hızını alamayarak yola çıkınca, karşıdan gelen araba çarpmış ona. Kanlar içinde yere yuvarlanmış. Peşindeki adamlar hızla olay yerinden uzaklaşmış.

Müslüme hastaneye kaldırılmış ve ameliyata alınmış. Anne babası da gelmişler hemen. Ameliyattan çıkan doktor, Müslüme'nin hayati tehlikesinin olmadığını ama arada sırada hafıza kaybı yaşayacağını söylemiş. Ailesi buna başta üzülmüş ama bu durum bir yandan da işlerine geliyormuş; Müslüme artık ailesinin sözünü dinleyen bir kız olabilirmiş. Fakat evdeki hesap çarşıya uymamış ve Müslüme, ailesini eskisinden daha çok uğraştırmaya başlamış. Bu eziyete daha fazla tahammül edemeyen ailesi de onu akıl hastanesine yatırmış.

Gelelim Nazife'ye. Aslında onun öyle abartılacak bir sorunu yok ama yine de tuhaf biri. Yapmadığı bir şeyi yapmış gibi görüyor. Çaydanlık faciasında olduğu gibi...

Reyyan'sa olmayan varlıkları görüyordu, yani şizofrendi.

Nazife, bahçede sıkılınca içeri girmeye karar verdi. Tam kapıdan girerken, bağış sesleri duydu. "Ne oluyor yine? Kavga mı var yoksa? Bensiz kavga etmek haa!" diye söylenerek kapıyı zorladı ama açamadı, kilitliydi.

"Kızlar, açın kapıyı!"

Şerife: "Yalvarırım kurtarın beni. Deli bunlar, yalvarırım."

"Şerife, açsana kapıyı."

Müslüme: "Dur Nazife. Bunun kafa yine gitti. Bekle, açacağım kapıyı."

Şerife: "Sen de mi onlardansın? Bırakın beni, bırakın."

Müslüme, Reyyan'a işaret etti ve Şerife'yi kolundan tutup yatağa kelepçelediler. Sonra da Nazife'yi içeri aldılar.

Nazife: "Hele şükür! Ne yaptınız kızı? Kesmediniz ya!"

"Kör müsün? Burdayım," dedi Şerife.

Bu olayın üstünden birkaç gün geçti. Şerife, önceki günlere göre daha uyumlu görünüyordu.

Bir gün kızlar, dedikodu yapmak için bir araya geldiler. Masayı çeşitli yiyeceklerle donattılar. Dedikodu başladı. Kahkahaların bini bir paraydı. Vaktin ilerlediğini gören kızlar yataklarına dağıldılar ve uyudular. Birkaç saat sonra, dışarıdan gelen tuhaf bir sesle uyandılar.

İlk, Müslüme kalkıp camdan dışarı baktı. Gözlerine inanamıyordu. Dışarıda bir uzay mekiği duruyordu. Hemen diğerlerini kaldırdı ve hepsi de cama toplastılar.

Reyyan, bu görüntüyü şizofrenisine bağladı, diğerlerinin de şizofreniyi dahil olduklarını sandı.

Şerife: "Yok be Reyyan! Ben de görüyorum."

"Amanın! Akıl hastanesini uzaylılar bastı!"

"Şışşt! Bağırıp durma."

"Hadi, aşağı inip bakalım, kimlerdenmiş bu misafirler?"

“Müslüme, saçmalama! Yesinler mi bizi?”

Daha Reyryan sözünü bitirmeden, herkes merdivenden aşağı inmeye başlamıştı bile. Çaresiz, o da katıldı gruba.

Merdivenler karanlık olduğu için Reyryan, önündeki kişiye çarpıp dengesini bozdu ve domino taşı gibi yuvarlandılar aşağı. Bayıldılar.

Uyandıklarında bambaşka bir yerdeydiler. Kolları bağlıydı ve bir yatakta yatıyorlardı. Ve sanki uçuyorlardı.

“Kurtarın beni, ben bu akıllılara uydum!”

“Gelmeseydin o zaman!”

“Sus be Nazife! Nasıl kurtulacağız burdan?”

“Galiba uzay mekiğindeyiz.”

“Şimdi bunlar bizim dilimizi de bilmiyordur.”

“Sizin dilinizi biliyoruz,” diye cevap verdi uzaylının biri.

“Sizi neden kaçırdığımızı da merak ediyorsunuzdur,” dedi başka bir uzaylı.

“Evet, uzaylı kardeşim! Neden kaçırdınız bizi?”

“Sizi deneylerimizde kullanacağız.”

“Ayol, ne deneyi! Ayıp oluyor ama!”

“Biz denek miyiz? Bırakın bizi.”

Müslüme: “Bırakın bunları, uzaylı kardeşler. Bir işe yaramaz bizim kızlar.”

“Ayıp oluyor ama! Ne demek bir işe yaramayız!”

“Sus Şerife! Getirtme beni oraya.”

“Sanki gelebileceksin de!”

Uzaylı: “Bence hepiniz işe yaramaz gibisiniz. Boşuna kavgaya atmayın.”

Uzun bir sessizlik oldu. Kızlar korkmuştu. Uzaylının biri eline bir çekiç aldı.

Reyryan: “Ne yapacaksın onunla?”

Uzaylı: “Şaka şaka! Sizi korkutmak istedim sadece.”

Nazife: “Ne kadar da gıcık bir uzaylı!”

Müslüme: “Sen hayatında kaç tane uzaylı gördün de konuşuyorsun? Sus da kafamıza yemeyelim çekici.”

Uzaylı, elindeki çekiçle Şerife’nin dizine hafifçe vurdu.

Şerife: “Ne yapıyor bu? Ne yapıyorsun uzaylı kardeş? Bak, bizim dünyada yemeklerimiz var. Bayatlayacaklar. Hem, bizim alık Nazife ocakta unuttu galiba yemeği. Bırakın bizi de gidip şu işlerimizi toparlayalım. Sonra devam ederiz bu deneylere, olmaz mı?”

Uzaylı: “Olmaz, bu teklifinizi kabul edemeyiz.”

Uzaylı, eline kocaman bir iğne aldı ve kızlar bir anda çılgınlığa atmaya başladılar. Sonra uyandılar. Sanki hepsi rüyaydı.

Derin birer, “Ohh!” çektiler ve kalkıp dün gece sofrada bıraktıklarını yemeye başladılar. Kızlar için bu, sıradan bir rüyaydı sadece. Hiç gerçek olmamış bir rüya... Ama belki de sadece bir rüya değildi.

Kızlar yemeklerini yerken, uzaylılar arasında şöyle bir konuşma geçiyordu:

“Ömür vallahi bu insanlar!”

“Küçücük bir iğneden korkup bağırıyorlar. Oysaki onlarla yapacağım çok güzel deneylerim vardı.”

“Ben de, sırf korkmasınlar diye, daha iyi anlaşıyor diye, Türkçe öğrenmiştim!” ■

2022

DİKKATİ ÇEKEN ÖYKÜLER

Zeynep Cemali Öykü Yarışması
2022 Seçici Kurulu'nun
yayımlanmaya değer
gördüğü 7 öykü.

Alanur Duru Akgün

7. sınıf öğrencisi
İstanbul, Modafen Ortaokulu

UZAYI BİR FIRÇAYLA YARATAN KIZ

Merhaba. Benim adım Nur. Nerede olduğumu tam bilemiyorum ama ben buraya Sonsuz Boşluk diyorum. Çünkü burası hiçbir yere gitmiyor. Gördüğüm sadece kapkara bir boşluk. Ben burada bir arkadaşım ile yaşıyorum. Arkadaşımın gövdesi ince ve gövdesinin üstünde samana benzeyen, ama saman olmayan bir nesne mevcut. Ona, Minik Samancık diyorum, çünkü üstü saman olmasa da bana samanı hatırlatıyor, üstelik o mini minnacık bir varlık. Minik Samancık, benim en iyi arkadaşım. Birlikte bu Sonsuz Boşluk'ta dolaşmayı seviyoruz.

Yeri ve zamanı önemli değil, bir gün Minik Samancık'la ben Sonsuz Boşluk'un derinliklerinde dolaşırken, uzakta duran birkaç kova gördük. Ben önce onlara yaklaşmaya biraz çekindim ama Minik Samancık'a bakmak bana cesaret verdi ve yavaşça onlara doğru ilerledim. Sonunda kovalara dokunabilecek kadar yaklaştım ve içlerinde garip sıvılar olduğunu gördüm. Onlara milçe dedim.

Sizi kandırmayacağım ama milçeler biraz garip ve merak uyandıran şeylerdi. İlk başta onlara merakla baktım, ürkek ür-

kek bekledim, hiçbir şey olmadı. Çevrelerinde döndüm, yine bir şey olmadı. Gerçi ben bir şey olmasını beklemedim ama bu milçelerin varlığının bir nedeni olmalıydı. Bu milçelerle ne yapabileceğimi çok ama çok merak ediyordum.

Aklıma bir fikir geldi ve Minik Samancık'ın samana benzeyen ama saman olmayan parçasını milçelerden birine biraz dokundurdum ve o şey, Minik Samancık'a yapıştı. Minik Samancık'ı milçeden kurtarmaya çalıştıysam da, başarılı olamadım. Evet, işte şimdi bir sorunum var: Minik Samancık'ı milçeden nasıl kurtaracağım?

Önce, milçeleri elimle silmeye çalıştım, ama milçe benim elimde de bulaştı. Birden düşündüm ve çok korktum: Minik Samancık sonsuza kadar üstünde bu garip nesne, benim deyimimle milçeyle mi kalacaktı? Sonra yeni bir fikir ürettim. Milçenin olduğu yeri hemen Sonsuz Boşluk'a sürmeye başladım. İşe yararmıştı. Milçe artık elimden ve Minik Samancık'ın samana benzeyen ama saman olmayan kısmından ayrılmıştı. O milçe artık Sonsuz Boşluk'un bir yerinde duruyordu.

Size doğruyu söyleyeceğim, milçeler oldukça göz alıcı ve parlaktı. Onlara biraz baktım ve yine baktım ve sonunda bu milçelerin hepsini Sonsuz Boşluk'a yaymaya karar verdim. Böylece Sonsuz Boşluk daha neşeli bir yer olacaktı. İlk başta siyah adını verdiğim milçeyi kullandım ve sonra etrafı biraz daha canlandırmak için Sonsuz Boşluk'a, sarı dediğim milçeyle büyük noktalar çizdim. O kadar çok nokta çizmişim ki, etraf parıl parıl parlıyordu. İçim mutlulukla dolmuştu. Sonra da yarattığım bu nesnelere ıldız adını verdim.

Birden, sadece lacivert ve sarı milçeleri kullandığımı fark ettim ve o anda diğer milçeleri de kullanmaya karar verdim. Minik Samancık ile ben ilk başta ıldızlardan birine yakın bir top çizdik ve o topu gri adında bir milçeyle boyadık. Sonra mavi ve beyaz milçeleri karıştırarak yeni bir milçe elde ettik ve ona da

açık mavi ismini verdik. Yeni çizdiğim topu da bu milçeyle boyadım. Daha sonra çizdiğim topuysa yeşil ve mavi milçeleri kullanarak boyadım ve fark ettim ki bu son topum, tüm topların içinde en güzeli olmuştu. Onu o kadar sevmiştim ki, ona bakmaya kıyamıyordum.

Son olarak, irili ufaklı iki top daha boyadım. Birbirinden farklı boyutlarda ve farklı milçelerde sekiz tane top çizmişim ama halen mutlu değildim. İçimde bir his, sanki bir boşluk vardı ve ne kadar mucizevi güzellikler yaratırsam yaratayım hep yalnız kalacağımı biliyordum. Sakın yanlış anlamayın, Minik Samancık ve milçelerin yanımda olduğundan emindim, ama yanımda konuşabilen biri de olsaydı, çok güzel olurdu.

Sonra aklıma muhteşem bir fikir geldi. Hemen yeşil ve mavi milçelerle boyadığım o harikulade topun yanına gittim. Topun içine bana benzer iki varlık çizdim. Onlara Âdem ve Havva isimlerini verdim. Önceleri çizdiğim bu varlıklara yaklaşılmaya biraz çekindim. Bu yüzden onları uzaktan, uzun uzun izledim. Bir süre sonra Âdem ve Havva kendilerine insan dediler. Demek, onlar insandı.

İnsanları izlerken, hayatın nasıl aktığını, insan denen varlığın nasıl geliştiğini gördüm. İnsanların yeni insanlar oluşturduğuna şahit oldum. Önce minicik olan bu varlıkların nasıl büyüdüğünü, kocaman varlıklara nasıl dönüştüğünü büyük bir merakla gözlemledim. İnsanlar, belli bir büyüklüğe geldikten sonra uzun bir uykuya geçiyorlardı ve insanoğlu bu uykuya ölüm diyordu. En şaşırdığım şeyse, bir insan ölüm denen uykuya daldığında, diğerlerinin gözlerinden akan yağmur damlasına benzer su damlaları eşliğinde acı acı sesler çıkarmasıydı. Onları görünce hüzünleniyordum ve benim de gözlerim su damlalarıyla doluyordu.

Bu varlıklar benim topuma Dünya ismini verdiler. Açıkçası, bu isim benim de hoşuma gitmişti. İnsan denen varlığın şehir-

ler oluşturduğunu, zekâsı ve hayal gücü sayesinde zaman içinde daha konforlu yaşadığını gördüm. Ancak, çevresindeki her şeye hükmetmeye başlayan insan, zamanla zalimleşti. Birbiriyle savaştı. En sevdiğim, mavi ve yeşil milçelerle boyadığım o top, kırmızı milçeyle boyanmıştı ve zamanla çöple dolmuştu.

Aralarında kalpleri halen temiz olanlar da vardı. O insanlar için bir süre sabrettim, nefesimi içime çekip gökyüzünde dönüp duran martılara baktım uzun uzun, çünkü beni sakinleştiriyordu onları seyretmek, ama sonunda dayanamadım, içimdeki öfke patladı, çünkü onlar benim yarattığım güzelim Dünya'yı kirletiyor ve bencillikleriyle yaşanmaz bir yer haline getiriyorlardı. Ben çizmişim, ben boyamışım; onlara sonsuz mavi bir gökyüzü hediye etmişim. Ancak onlar bunun kıymetini bilmemişti. O halde şimdi, verdiğimi alma zamanıydı. Onların Sonsuz Boşluk'ta yarattığım bu mucizevi topu yok etmelerini izleyemezdim. Sonunda Dünya'ya indim ve bağırıma başladım. Sanırım, uzun bir süre bağırdım.

Sonra bir bayan ve bay beni size getirdi. Bayana yolda ismini ve beni nereye götürdüklerini sordum. "Adım Deniz," dedi kadın, sakın bir ifadeyle. Sonra sizden bahsetti. Beni önce aydınlık bir yere götürdüler. Her yerim rengârenk milçe olmuştu. Birden yağmur başladı ve üstümdeki milçeler yağmurla akıp gitti. Değişik bir duyguydu hissettiğim. Sanki biraz hüzünle biraz mutluluk karıştırıp göğsüme yerleştirmişti. Sonra bu tuhaf elbiseyi giydirip buraya getirdiler beni.

Sizi beklerken, Deniz isimli kadın, bir kâğıda bir şeyler yazdı ve, "Biz artık gitmeliyiz," dedi. Deniz giderken, yazdığı kâğıdı düşürdü. Ona vermek için kâğıdı elime aldım, ama sonra gözüm bir an üstünde yazanlara takıldı.

Kâğıtta şunlar yazıyordu:

Tarih: 05/08/2009

Saat:15.43

Hasta adı ve soyadı: Nur Hatice Saylan

Hastamız, kliniğimizde uzun süredir tedavi görmesine rağmen çeşitli bayaller kuruyor, bu bayallere inanıyor ve herkese uzayı bir fırçayla yarattığını anlatıyor. Bugüne kadar sakindi. Bu sabah ilk defa kliniğin bahçesine çıkmış, boyacıların ertesi gün için bıraktıkları boylarla bahçede gördüğü her şeyi boyamış. Sonra da, durduğu yerde bağırmaya başlamış. Onu sakinleştirmeye gelen tüm hemşire ve hastabakıcılara saldırmış. Biz yanına ulaştığımızda bağırmaktan bitkin düşmüştü ve her yeri boya içindeydi. Onu önce konuşarak sakinleştirdik, sonra duş almasını sağladık ve üstündeki önlüğü giydirdik. Tedavisi için uyguladığımız ilacın yan tesiri olabilir diye, hastayı sizin görmenizi uygun bulduk. Ancak sizin baş yaratıcı olduğunuzu söylediğimizde sakinleşti ve buraya gelmeyi kabul etti.

*Bilginize,
Dilek Hemşire ■*

Alaz Yanardağ

6. sınıf öğrencisi

ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Ankara Ortaokulu

YAZU

“Üüüüççç!.. İkiiii!.. Biiirrr!.. Fırlatın!”

Sevimsiz sahibinin verdiği, hayatını değiştirecek emirdi bu. Yazu, geri dönmesi beklenmeyen, uzaya gönderilen ilk köpekti. Siyah bedeni üstünde yıldızlar gibi parlayan beyaz benekleri sayesinde almıştı “uzay” kelimesinin tersten yazılışı olan adını. Uzayın derinliklerine dalmadan önce, roketinin camından son kez baktı her şeye: Eski evi olan Dünya’ya, artık hiçbir şekilde gözükmeyen insanlara, o insanlardan biri olan ve şu an büyük ihtimalle memnun memnun sırtan buruşuk yüzlü, yaşlı sahibine ve son olarak, sahibinin tatlı, güler yüzlü, mavi gözlü torunu Suat’a.

Artık Dünya da küçülmüştü. Sahibinin hasır şapkasından daha büyük gözükmüyordu. ‘Keşke, Suat da yanımda olsaydı,’ diye geçirdi içinden Yazu. Bu uzun, karanlık, kasvetli yolculukta bir oyun arkadaşı olsa, ne iyi olurdu?

Onun bu yolculuğa başlamasının nedeni de hep bu gıcık sahibiydi zaten. Yok efendim, bilim için önemliymiş de! Yok efendim, insanlığa büyük katkıda bulunacaktı da! Böyle diye

diye, Yazu'nun başını şişirmişti. Suat da gitmesi için yalvarınca, onu kıramamıştı Yazu. 'Gitsem ne olur ki?' demişti içinden. Nasıl olsa, bir iki güne kadar geri dönme tuşuna basardı. Ama roketi biner binmez fark ettiği ilk şey bir geri dönme tuşu olmadığıydı!

Hemen havlamaya, "İmdat! Sahip, kurtar beni buradan! Suat, yardım et, n'olur!" diye bağırmaya başlamıştı ama ne sahibi ne Suat ne de sahibinin meslektaşları olan bilim insanları duymuştu onu. Zavallı Yazu'nun da olup biteni izlemekten başka şansı kalmamıştı.

İşte şimdi, çelik bir kuşun içinde, evinden ve sevdiklerinden adım adım uzaklaşıyordu. Üç gün üç gece boyunca yol aldı Yazu. Uzun süreli karanlık olduğu için, zamanının çoğunda uyuyor, geri kalan zamandaysa ya kendi başına zevksiz, tatsız tuzsuz oyunlar oynuyor ya da kuru mamasını yiyip, karanlıkta içini iyice üşüten soğuk suyundan içiyordu.

Artık sıkıntıdan patileriyle mamadan ev yapmaya çalıştığı bir günde, camından ilginç bir gezegen gördü. Sahibiyle belgeselini izlediği sekiz gezegenden farklı bir şekilde, pembeydi! Hemen camın yanına koştu, bu pembe gezegene daha yakından bakmak için.

Gezegenin, Satürn'ünkü gibi geniş bir halkası yoktu ya da Jüpiter'inki gibi gazdan bir yüzeyi. Aksine, Dünya'nınki gibi yaşanılabilir bir yüzeyi vardı. Derken Yazu, roketinin gezegene doğru ilerlediğini fark etti. Bu, gezegenin çekim kuvveti yüzünden olmalıydı.

Birdenbire şiddetle bir yere çarptığını hissetti. Belli ki, kendi kendine bilimsel açıklamalar yaparken, roketi gezegene teslimmişti. Bir anda, roketin kapısı açıldı ve bir ses duyuldu:

"Hemen ellerini kaldır ve buraya gel, yabancı."

Yazu'nun gitmekten başka şansı yoktu. Patilerini kaldırarak dışarı çıktı.

"Siz de kimsiniz? Ne istiyorsunuz benden? Kötü niyetli değilim ben."

Bunları dedikten sonra etrafına baktı. Onu ve roketini çevrelemiş, kafalarında şapkalar olan, onun boyunda ve gözleri parıldaayan, sanki arkadaş canlısı kediler vardı. Açıkçası, hiç de korkunç görünmüyorlardı. Derken, kafasında bir komutan şapkası, üstünde gri benekler olan, tatlı, beyaz bir kedi yanına geldi. "Merhaba yabancı. Ben, Komutan Patik. Gezegenimiz Mırmık'a hoş geldin."

Yazu kendini tutamadı, güldü.

"Komutan Patik mi? Sahibin giydiği şu kırmızı şeyler gibi mi?"

Komutan Patik, ciddi ama aslında komiğine gittiğini saklayamadan konuştu:

"Hâlâ bizim için uzaylı sayıldığını unutma. Akıllı birine benziyorsun, gezegenimizde bizimle yaşamak ister misin?"

O, tam bunu söylerken bir ses duyuldu:

"Yazuu! Demek buradaydın, seni haylaz şey!"

Yazu, arkasına baktı. Suat, astronot kıyafetleriyle oradaydı, ama... beş yaşında olması gerekirken yirmi yaşında görünüyordu! Şoku atlatınca, Suat ona olanları anlattı.

Uzayda geçen bir gün, gerçek hayatta beş yıl olduğu için Suat on beş yıl yaşlanmıştı. On beş yıl içinde çok gelişen Dünya'da Suat da, çocukluğunda uzaya gönderilen ve geri gelmeyen köpeğini bulmak için yeni bir makine geliştirmişti. Bu makine, insanın, istediği kişiye doğru ışınlanmasını sağlıyordu. Suat, makineyi bitirdikten hemen sonra Yazu'yu bulmak için yola koyulmuştu.

"Hadi Yazu! Gel, Dünya'ya geri dönelim!"

Ama Yazu, tekrar eski sahibinin köpeği olmak istemiyordu. Bu Mırmık gezegenini de çok merak ediyordu.

"Olmaz Suat. Ben... Dünya'ya dönmek istediğimden emin

değilim. Bence şöyle yapalım: Sen beni sık sık ziyarete gel, ama ben burada kalayım.”

İki arkadaş da bunun uygun olduğunu düşündü ve arkadaşlıklarını hep devam ettirdiler.

Yazu, Komutan Patik’le dost oldu. Komutan Patik’s’e ısınlanma teknolojisini kendi kedi ordusunda da kullanmak için Suat’tan izin istedi ve bunun sonucunda, Suat’la da arkadaş oldular. Üç arkadaş, sonsuza kadar mutlu yaşadılar, önemli olanın birlikte olmak olduğunu keşfettiler. ■

Beliz Mut

7. sınıf öğrencisi
İstanbul, TED Rönensans Koleji

SONSUZLUĞUN BİR NOKTASI

Bir yıldızın üstüne kurulmuş, etrafımda dolanan meteorları, karanlığa yayılan renkleri seyreliyordum. Her gün aynı yerde, aynı manzarayı izlesem de, uzaydaki cisimlerin hepsinin birbirinin hareketini mükemmel bir şekilde tamamlaması, beni her seferinde hayrete düşürürdü. Bir sağa, bir sola; bir yukarı bir aşağı. Öyle düzenlilerdi ki! Uzayın o sonsuz sessizliğinde, hiç duraksamadan, bir bütünlüklercesine hareket ediyorlardı. Yıllardır durmadan oynanan bir tiyatro oyununu izlemek gibiydi. Gerçekten de öyleydi aslında, varoluşlarının tek amacı, sahneledikleri oyunun eksiksiz olmasını sağlamaktı. Bense, istediğim zaman buraya gelip yıldızların dansına, galaksilerin yüzyıllık gösterisine tanıklık ediyordum.

“Kerim?”

Bakın işte, bir meteor daha sıraya giriyordu...

“Kerim, daldın mı yoksa?”

Arkama döndüğümde, ablamı gözleri parıltı halde kapımın yanında buldum. İyi tanıdığım o parıltı, yerinde duramayış ve yüzündeki muzip sırıtiş iyi şeylerin habercisiydi.

“Dalmadım, uzayı seyrediyordum,” dedim. “İstersen sana da gösterebilirim.”

“Çok isterdim ama asıl benim sana göstermem gereken bir şey var. Benimle odama gel.”

Gülşen odasının yolunu tutmuşken, ben de arkasından şaşkın bakışlarla onu takip ettim. Ablam kapısını açtığı anda, karşımda kâğıt, karton, ayna, koli bandı ve daha birçok malzemenin oluşturduğu bir yığın duruyordu. Yığının tam ortasında da üstü örtüyle kapatılmış, boyu belime kadar gelen bir cisim vardı.

Ablam bana döndü. “Sana bahsettiğim proje vardı ya? Hani fen bilimleri öğretmenimin yardımıyla yaptığım? Proje neredeyse tamamlanmak üzere ve bana yardım edersen, yarına veya ertesi güne hazır olabilir.”

Onunla birlikte oturup, yaptığı çizimlere göre malzemeleri birbirine tutturmaya, doğru açıda ayarlamaya çalıştım. Ablam projesinin tam ne olduğunu söylememişti, ancak seveceğim bir şey olduğunu biliyordum ve ne olursa olsun ona güveniyordum. Tanıdığım en akıllı ve en çalışkan insan Gülşen’di ve o bir proje yapıyorsa, kesinlikle güzel olacaktı. Ayrıca, bir yıl önce bana, bir kutudan astronot kaskı yapan da oydu.

Ah, o astronot olma hayallerim yok mu? Anneme kalsa, her gün ders çalışıp, daha “gerçekçi” hedefler belirlemeli, okula odaklanmalıyım. Gülşen gibi akıllı, çalışkan olmalıyım. Annem yıldızların fısıltılarını duymuyor, uzaya dağılmış mavileri ve morları görmüyor. Renkten ve sestten yoksun bir dünyada yaşamak zor olsa gerek.

Düşüncelerimden sıyrılıp yaptığım işe odaklandım. Gülşen’in son talimatını uygulayarak, kartonun üstüne bir aynanın yerleştirileceği yere pergelle daire çizerken, dönüp sordum:

“Bugün ilginç bir bilgi edindin mi?”

Bunu her gün yapardık. Ablama okulda ilginç bir şey öğrenip öğrenmediğini sorardım; o da, derslerimin çoğunu hayal

kurarak geçirdiğimi bildiğinden, kendi öğrendiği, merak edebileceğimi düşündüğü herhangi bir bilgi edinmişse, benimle paylaşırdı. Bunlar da genellikle uzay ve evren hakkında olurdu.

Gülşen başını, incelemekte olduğu çizimlerden kaldırdı. “Öğrendim ki, insanlar aslında göremeyeceğimiz kadar küçük parçacıklardan, atomlardan oluşuyormuş. Düşünsene, özümüzde küçük, cansız parçacıklarız.”

Ablam her ne kadar bunu hayranlıkla söylemiş olsa da, bu bilginin nesinin büyüleyici olduğunu anlamıyordum. Neredeyse görünmez parçalardan oluşmuş olmamız, önemsiz olduğumuzu anlatmıyor muydu?

Tam bu sırada kapı açıldı ve Gülşen, annemi görür görmez, projesinin üstünü örtüyle kapladı. Ancak, annem projeye ilgileniyormuş gibi durmuyordu. Gözleri bilgisayar ekranına fazla bakmaktan kızarmış, yüzü çökmüştü. Hiç güler yüzlü bir hali yoktu. Zaten en son ne zaman gülümsediğini hatırlamıyordum.

“Ne yapıyorsunuz burda?” diye sertçe sordu.

Ben nasıl cevap vereceğimden emin olamamıştım ki, sözü Gülşen aldı: “Projem üzerinde çalışıyorum, Kerim de bana yardım ediyor.”

Annemin gözleri büyüdü. “Tüm akşam bunu mu yaptınız? Ödevleriniz ne olacak? Ya yaklaşan sınavlar? O projem dediğin, ne olduğu bilinmez çalışmanın da okulla ilgili olmadığı kesin. Kardeşini de buna sürüklediğine inanamıyorum!”

Gülşen incinmiş gözüküyordu. “Okulla ilgili değil, evet ama Kerim’in de seveceği bir çalışma, uzayla ilgili.”

“Yine mi bu uzay saçmalıkları! Gülşen, ne diye kardeşinin hayallerine ortak oluyorsun? Boş hayallere kapılmasını engellem gerekirken, onu teşvik ediyorsun!”

Annemin beni ilgilendiren konular için Gülşen’i azarlamasını istemiyordum. “Hayallerim niye saçma, anlamıyorum,” dedim, neredeyse fısıltıyla.

“Nesi mi saçma? Günün yarısı kafanda astronot kaskı zannettiğin karton kutuyla oturuyor, uzayı düşünüyorsun, hem de astronot olmayı da kafana takmışsın!”

“Astronot olmak istiyorum.” Sesim gittikçe kısılıyordu. “Uzayı gerçekten görmek, dolaşmak, yeni yerler keşfetmek istiyorum.”

“Ne istediğinin bir önemi yok! Tüm bu isteklerin zaten okuldaki başarını etkiliyor, aklını meşgul ediyor. Bunların ne kadar gereksiz uğraşlar olduğunu artık anlamaman gerek. Astronot da olmayacaksın. Gülşen gibi çalışacak, düzgün bir meslek edineceksin!”

“Ama...”

“Bunu daha fazla konuşmak istemiyorum. Şimdi git yat. Yarın okulun var.”

Annem odadan çıkınca, ablamla tek kelime etmeden ışıkları kapadık ve kendi yataklarımıza girdik. Duyduklarımdan sonra ağlayacak gibi hissediyordum. Annemin hayallerimi onaylamadığını her zaman biliyordum, ancak hiçbir zaman saçma ve önemsiz olduğunu söylememişti. Ben, hayallerim, isteklerim... ona göre hepsi önemsizdi. Sonuçta, tıpkı ablamın dediği gibi, öylesine bir araya gelmiş atomlardan oluşmuş bir başka insandım, düşüncelerim daha kendi evimde bile önemsizlenmiyordu, hele evrenin tamamında hiçbir yerim yoktu. Gezegenler, ben astronot olsam da olmasam da güneşin etrafında dönmeye devam edecek, yıldızlar ben hayallerimi gerçekleştirmesem de birbirlerinin etrafında dans edecek, yüzyıllık gösterilerini daha birçok asır sürdürecektlerdi. Hayranlık duyduğum o kocaman, geniş evrende hiçbir önem taşımadığımı öğrenmek, gerçekten ironikti.

Tam uykuya dalarken, ablamın çok uzaktan gelen sesini duydum: “Hayallerin saçma değil, Kerim.”

Belki de o, ne düşündüğümü anlayabilmişti.

Gözlerimi açtığımda, gün henüz aymamıştı. Kepenklerin arasından süzülen ay ışığı, ablamın üstünü örtmüş olduğu projesini aydınlatıyordu.

Gözlerim karanlığa hafiften alışınca, yatağımdan kalktım ve birkaç saniye projenin önünde durup bekledim. Gülşen’in bunun bir sürpriz olmasını istediğini biliyordum, ancak annemle dün yaşananlardan sonra ne olacağı belli değildi ve bu kadar uğraştığı proje neydi, merak ediyordum.

Örtüyü kaldırınca, dün gördüğüm birçok malzemeden oluşmuş, alt tarafı daha geniş, yukarısı ise boru gibi uzayan bir yapı gördüm. Anlamam biraz zaman aldı, ancak sonra fark ettim: Ablam bana bir teleskop yapmıştı.

“Sürpriz olması gerekiyordu.”

Gülşen yatağında doğrulmuş, uykulu gözlerle bana bakıyordu. Sürprizi bozduğum için kırılmamış, aksine memnun olmuş, gülümsüyordu.

Bense bu hediye karşısında ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Gülşen, bu harika!” Ne kadar önemsiz olduğum yüzüme vurulduktan sonra, birinin beni dinlediğinin, önemsedığının kanıtını görünce, kendimi ağlayacak gibi hissetmişim.

“Bekle, son olarak takmam gereken bir mercek var.”

Gülşen projenin yanına çömelip, çizimlerini ay ışığına tuttu. İki aynayı birbirine tutturup, boru gibi yapıya yerleştirdi, tüm tasarım tamamlanmış oldu.

“Hemen şimdi dışarı çıkıp bakalım,” dedim.

İkimiz, annemleri uyandırmamaya gayret ederek, fısıldaşarak dışarı, ön bahçemize çıktık. Gülşen benim için teleskopu ayarladı ve önce benim bakmam için kenara çekildi.

Daha önce hiç teleskopla uzaya bakmamıştım. Işığı küçük de olsa uzakta parlayan Venüs’ü, Mars’ı ve aradaki tüm renkleri, kendi gözlerimle görmemişim. Sahip olduğum uzay; hayallerimden, filmlerde izlediklerimden ve yüzlerce kez incelemiş

olduğum fotoğraflardan ibaretti. Şimdi teleskoptan baktığımda, her şeyi canlı olarak görebiliyordum.

O an, dün aklımdan geçen düşüncelerle hüzne kapılıp geri çekildim ve sordum: “Gülşen, bunu yapmamın bir anlamı var mı ki? Zaten astronot olamayacağım ve olmayı istemem de önemsiz. Senin dediğin gibi, atom kadar küçük parçacıklardan oluşmuşsam, uzaya, evrene karşı çok çok önemsiz bir varlığım.”

“Benim için önemlisin.” Gülşen’in yüzünde üzgün mü, mutlu mu olduğunu anlayamadığım melankolik bir ifade vardı. “Uzay, kocaman bir yer ve ona kıyasla önemsiz gözüksen de, dünyada seni tanıyanlar için öyle değilsin. Cansız, neredeyse görünmez parçalardan oluşan bir varlıktan organları, hisleri ve düşünceleri olan bir insan haline gelmek ve uzaya karşı küçük olsak da, dünyada önem taşıyabilmek sence de büyüleyici değil mi? Tüm bunlar bana ne kadar önemsiz olduğumu değil, ne kadar önemli olduğumu düşündürüyor.”

Teleskopla tekrar uzaya baktım. Uzay sonsuzluğa doğru uzanıyordu ve ben bir noktada duruyor, dikkatlice inceliyordum. Sonsuzluğun tamamında küçücük olsam da, tek bir noktada önemli olduğumu düşünmeye çalıştım.

Arkamda evin ışıkları açıldı. Annem, bulunduğumuz yere doğru haşin adımlarla ilerliyordu ki, teleskopu gördü ve duraksadı. Bana bağıracağından, hemen eve geri sokacağından eminim, ancak onun yerine, olduğu yerde bekledi sadece.

“Bakmak ister misin?” diye seslendim ona.

Annem, olana inanamıyormuş gibi bana bakıyordu hâlâ ve sanırım gözleri dolmuştu. Yavaşça yanımıza geldi, tek kelime etmeden teleskoptan baktı.

Başını kaldırdığında, gerçekten de gözlerinin kızardığını gördüm, ancak bu sefer çok çalışmaktan değildi. Tamamen farklı bir nedendendi.

“Uzayın ne kadar güzel olduğunu fark etmemiştim.”

Annem gökyüzüne bakıyordu ve ilk defa gözlerini kendi gri dünyası dışında bir bölgeye açmıştı.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Teleskopa ne olacağını, annemin sabah ne diyeceğini, ablamla ne yapacağımızı bilmiyordum. Ancak şu anda uzay karşımdaydı, yıldızlar önüme seriliydi ve sonsuzluğun bana ait bir noktasında, önem taşıyordum. ■

Deniz Efe Aydın

8. sınıf öğrencisi

ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Ankara Ortaokulu

OLMAYAN UFUKLARA FORA

Dünyada gelecek, ufuk çizgisinin arkasında yatıyor. Benim uf-kumsa, bitmeyen tavanlardaki floresan lambalar ve birkaç santimlik alüminyumun arkasında yatan engin boşluk. Benim güneşim yavaşça elimden kayıp giden geçmişim, yıldızlarım embriyo dolabının sönük ışıkları. Kulağımı dolduran sesler, can çekişen makinelerin feryatları ve düşüncelerim. Halbuki eskiden ne güzeldi sesler... Yaprakların düzensiz hışırtıları, kıyıyı döven dalgaların patlamaları, yağmur, rüzgâr...

Duyulmayı beklemiş ama hiç duyulmamış olan binlerce ses. Bombalarla susturulmuş, pervane sesleriyle gölgelenmiş, kinle ıslanıp ateşe verilmiş sesler... Sentetik güneşlerle kül olup gitmiş hayaller, umutlar, unutulmaya yüz tutmuş hikâyeler.

Hastalığı hayatta tutmak için seçildiğim günü hatırlıyorum. Göreve “Nuh’un Gemisi” demişlerdi. İçten içe, geri dönemeyeceğimi bilsem de, yapacağım şeyin kutsal bir görev olduğunu düşünerek kendimi avutmuştum.

Nuh, tufanın geçmesini beklemişti. Gitmesi gereken bir yer, belirli bir rota yoktu. Sadece sular çekilince inmesi gereken bir

kara vardı, o kadar. Benim görevimde maalesef sular hiç çekilmedi. Tanrı’nın kozmik öpücüğü son bir kez tenimi ısıttığında, gerçek hiç olmadığı kadar sert bir şekilde yüzüme vurulmuştu. O an, ufkun yok olduğu noktaydı. Geleceğin belirsizleştiği noktaydı. İnsanlığın kaderinin tek bir gemiye bağlandığı noktaydı. Bayılıp uyanarak, ev dediğim o noktanın yavaşça uzaklaşmasını izledim. Çevremdeki her şeyin yavaşça yapaylaşmasını. Bana eskiyi hatırlatan tek şeyin rüyalar ve bölük pörçük anılar olmasını. Bir zamanlar kor kadar turuncu olan güneşin gökyüzündeki yıldızlara karışmasını...

Koma makinesinden çıktığımda “anlam” terimi yok olmuştu. Anlam, evrene insanla gelmiş, onunla da gitmişti sanki. Onların üzerine düşünecek varlıklar olmasa, boşluğun içinde sürüklenen kayalar, atomlar, radyasyon ve yıldız kümelerinin ne anlamı kalırdı ki? İnsan hiçlikle dans eden bir varlıktı. Akışın bir parçası olan ama akıştan farklı hareket eden bir varlık. Evrende kendi yörüngesini çizmiş bir varlık. Hiçliğe; düşünce, fikir ve sevgi katmış bir varlık. Ancak, uyandığımda hiçlikle dans eden tek şey, ölü bir geminin ölü mürettebatıydı. Mesajlar vardı. Evet, tonlarca mesaj. Geçmişten gelen mesajlar. Ben onları izledikçe dirilen mesajlar. Artık solmuş bir gezegenin boşlukta süzülen yardım çıkışlıkları.

Gemi, rotasını şaşırılmıştı. Olması gerektiğinden fazla uyumuştum. Ve tek uyanan da bendim. Embriyoları muhafaza etmesi gereken dolaplar, gerektiğinden çok daha uzun çalıştığı için bozulmuştu. Umut vaat eden yaşamların göstergesi o ışıklar sönmüştü. İşte o zaman anlamıştım, uzayda bir ufuk veya bir gelecek olmadığını. Gelecek, mürettebatla birlikte ölmüştü.

Önümdeki kâsede duran şekilsiz, iştah kapatan, tebeşir tadındaki bulamaca baktım. Yoğun bir çorba kıvamındaydı. Sanki biri nişastayla suyu karıştırmış da önüme koymuştu. Zaten bu yemeğin ne güzel görünmesi ne de tadının güzel olması gerekiyor-

du. Sonuçta bu bulamaç benim ağzıma girmek için yapılmamıştı, beni komadayken hayatta tutmak için yapılmıştı. Normalde gemide tonlarca yiyecek vardı ancak uyandığımda, seradaki tüm bitkiler çürümüş, konserve yiyeceklerin son tüketim tarihleri geçmişti. Ben de, ne kadar istemesem de, bu bulamacı yemeye mahkûm olmuştum.

Artık çenemin altına inmeye başlamış sakallarımın arasına bulaşmış yemek artıklarını temizledim. Sakallarımı kesmeyi bırakalı belki birkaç ay, belki de birkaç yıl olmuştu. Derin bir nefes alıp, bu kötü anıları kovdum ve yuvarlak penceremden içeri sızan, huzur verici dalga seslerine odaklanarak, bulamaçtan bir kaşık daha aldım. Bulamaç hemen ağzımda dağıldı ve bana vücudumun yaşamak için ihtiyaç duyduğu besinleri verdi. Gözlerimi kapadım. Ağzımda kalan o buruk tatta, dünyanın yeşil çayırırlarını aradım; güneşin, yapay olmayan havanın tadını almaya çalıştım.

Dalga sesleri bulamacın ağzımda dağıldığı hızda yok oldu. O tat, beni olmayı hak ettiğim yere, yani uzay boşluğunun ortasındaki tenekte kutuya geri getirdi. Dalga sesleri yerini, beni öldürmeye can atan o soğuk boşluğa bıraktı. Tuzlu yaşlar kırıksıklıklar vadisini aşp yanaklarımdan aşağı süzülürken istediğim tek şey, dalgaların yanına geri dönmektir. Acıyla feryat edip kâseyi odanın öbür ucuna fırlattım. Santrifüj kuvveti sağ olsun, metal kâse havada süzülmeğe yerine duvara çarpıp her yeri bulamaçla süsledi. Yenilgiyle sandalyemde geriye yaslandım ve tavanda, tutarsız titreşim ışıklarını yayan lambalara baktım. Onların yerine tepemde masmavi bir gökyüzü olmasını istedim, çünkü gökyüzünün çalışmak için bir jeneratöre ihtiyacı yoktu.

Her şey bulanıklaştı. Kulaklarımdan çınlaması hiç susmayan düşüncelerime karıştı. Geminin sürekli dönüşünü, lambaların ritmik cızırdamasını duyabiliyor, havalandırma sisteminin üflelediği o soğuk havayı hissedebiliyordum. Yüzüstü bıraktığım in-

sanları düşündüm. Neden bu kadar insan arasından ben hayatta kalmıştım? Bu, talihsiz insanların sürekli kendilerine sorduğu bir soruydu: “Neden ben?” Bazı insanlar bunun arkasında gizli bir sebep olduğunu düşünmeyi severdi, ancak bu gemide geçirdiğim uzun yıllar sonucu anladığım şeylerden biri, evrenin tamamen rastgele olduğuydu. İnsanların gizli amaçları ve menfaatleri vardı, ama evren, yıldızların söneceği güne dek sadece ilerleyecekti. Boşlukta süzülen kayaların bazılarında yaşam doğacaktı, bazılarında doğmayacaktı. Doğan yaşam ölecek, boşluğunu yenisi dolduracaktı. İnsanlığın vakti dolmuştu ve şimdi yerimizin de doldurulması gerekiyordu.

Başımı odadaki küçük, yuvarlak pencereye çevirdim. Böyle kısıtlı bir alana nasıl bu kadar çok şey sığabiliyordu? Sanki uzay bir tuvaldi, yıldızlar da üstüne gelişigüzel saçılmış boyalar... Yeşiller, kırmızılar, maviler, beyazlar, sarılar ve tanımlayamayacağım kadar güzel bir sürü farklı renk tonu...

Yıldızlar arasındaki engin boşluğu kaplayan ve yeni yıldızlara yuva olan devasa bir gaz bulutu. Hem kaotik hem de huzurlu, el şeklinde bir gaz bulutu. Tanrı'nın eli dedikleri Nebula. Altmış ışık yılı katetmişim ve daha evrenin dudaklarından ellerine mi gelmeyi başarmıştım? Gülümsedim. Bir medeniyetin çöküşü altmış ışık yılına, evrenin çeyreğinden azına mı eşdeğerdi? Belki de yüzüncü kez düşündüğüm şeyi tekrar düşündüm, sayılı günlerimi tatsız bir bulamaç yiyerek, geçmişi düşünüp ağlayarak, yıldızları izleyerek ve ölü bir ırkın sönük meşalesini taşıyarak mı geçirmek istiyordum? Cevabın ne olduğunun uzun bir süredir farkındaydım. Nebula'ya son bir kez baktım. Yakında bunların hepsi kötü bir rüyadan ibaret olacaktı.

Ayaklarımda sürüyerek kriyojenik bölümünün yolunu tuttum. Hâlâ cilası bozulmamış koridorlardan ilerledim. Embriyo dolaplarının sönük ışıklarını yansıtan odanın yanından geçtim. Bu dolaplar bozulmamış olsa, her şey çok daha farklı olacaktı. Sonun-

da kriyojenik bölümüne, antik bir çağdan kalma iyi dostların yattığı odaya geldim. Sanki daha dün yolculuğa çıkmışlar gibiydi yüzleri; taptaze, capcanlı. İçi boş tek koma yatağına yürüdüm. Süresiz uyku modunu seçerken, ölü insanların rüya görüp görmediğini merak ettim. Mürettebatımdan farkım kalacak mıydı? Bu tereddütleri boğdum ve yatağa yaslandım.

Güneşin ısınısını nasıl son bir kez tenimde hissettiysem, geminin soğuk metal zemininin çıplak ayaklarıma dokunuşunu da öyle hissettim. Makine bir titremeyle canlandı. Vücudumun her bir noktasını kaplayan soğuk suyu hissettim. Sırtımdan ve topuklarımdan yavaşça göbeğime yükseldi. Dalga sesleri giderek yakınlaştı. Su suratımı kaplayıp burun deliklerimden içeri dolar-ken, o sessiz kumsal yanı başımdaydı sanki. Gözlerimi kapattım. Buz gibi su, gözkapaklarımdan üstünü örterken güneşi gördüğüm yemin edebilirdim. Su giderek soğudu ve sonunda katılaştı. Gözlerimi açtım. Tepemde ölü martılar tembel daireler çiziyordu, arkalarında da batmakta olan buz mavisi güneş. Upuzun, boş kumsalda fersah fersah uzanan bir ufuk çizgisi, güzel geleceklerin haberciliğini yapıyordu.

İçimi ısıtan beyaz kumların üstünde uzanmış duruyordum. Ellerimi ve ayak parmaklarımı oynatıp, kumu sıkı sıkı kavradım. Küçük kum tanelerinin parmaklarımdan arasına dolduğunu, sonra aşağı aktığını hissettim. Donmuş denizdeki dalgaların huzurlu sesi kulaklarımı dolduruyordu. Soğuk güneş, bedenimde dans ediyordu! ■

Irmak Gökce

6. sınıf öğrencisi

Ankara, BİLFEN Çayyolu İlköğretim Okulu

RÜYANIN PEŞİNDE

Mayıs ayının sonlarıydı. Sıcak ve yorucu bir günün ardından odama kavuşmanın mutluluğuyla önce canım yastığım Yastık Albay'ı kucakladım. Sonra serin ve gergin çarşafın üstüne uzanıp, büyüme ağrısından kopmak üzere olan bacaklarımı esneterek rahatlamaya çalıştım. Bir an önce uykuya dalma düşüncesinden başka hiçbir şey yoktu aklımda. Gözkapaklarım çok ağırlaşmıştı, başucumdaki lambamı zor kapatabildim.

Tam o sırada, kızıl renkli gür saçları olan bir kadının pencereden uçarak bana doğru geldiğini gördüm. Kadın, elimden tuttu ve birlikte ışık ışını üstünde uçmaya başladık. Her şey çok ani geliyordu. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu ama ben hiçbir tepki veremiyordum. Hızlıca atmosferi geçip asteroit kuşağına gelmiştik bile. Sırasıyla gezegenler belirdi: Mars, Jüpiter... Etraf panayır yeri gibiydi: Kayan yıldızlar, ışıklandırılmış bilyelere benzeyen gökcisimleri...

Satürn'e geldiğimizde, delik bir kürenin içine girdik; o sırada gözüm, elime takıldı. Bir de ne göreyim? Elim bükülmeye başlamış! Korkudan gözlerimi sımsıkı kapadım ve bir süre öy-

lece kaldım. Gözkapaklarımı hafifçe araladığımda, Yastık Albay'la burun buruna geldik.

Odamdaydım ve elim eski boyutuna geri dönmüştü. 'Ne rüyaydı ama!' diye düşündüm.

O gün okuldaki oyunlar bile beni gece gördüğüm rüyanın etkisinden kurtaramamıştı. Yaz tatili yaklaştığı için derslerde genellikle belgesel seyrediyorduk. Fen dersinde Ceren Öğretmen, "Einstein ve Uzay" adlı bir belgesel açtı. Film, Einstein'ın ışık ışınının üstünde yolculuk düşüncesini, kara delikteki maddelerin bükülebildiğini anlatıyordu.

'Demek ki, elim büküldüğü zaman bir kara deliğin içindeymişim!' diye düşündüm.

Teneffüste bir kâğıda rüyamla ilgili bilgileri sırasıyla yazdım:

Satürn'e yakın

Kara delikle ulaşıyor

Kızıl, gür saçlı kadın

Hemen kütüphaneye gittim. Uzay, Satürn ve onun uyduları ile ilgili kitapları araştırmaya başladım. O sırada raflardan kafama *Mitoloji ve Uzay* adlı bir kitap düştü. Onu da kucağıma alıp diğerleriyle birlikte en yakın masaya oturdum.

Araştırmaya, kafama düşen kitapla başladım. Kitap, Satürn'ün uydularının isimleri ve bu isimlerin nereden geldiği hakkındaydı. Kitapta resmi çizilmiş tanrıçalardan biri dikkatimi çekti. Bu tanrıça, Thetis'ti. Yunan mitolojisine göre Deniz Tanrıçası Thetis, Truva kahramanı Aşil'in annesiydi ve tıpkı, benim rüyamdaki kadına benziyordu. Artık aradığım yerin Thetis Uydusu olduğuna emindim. Derin araştırmalarım meyve vermeye başlamıştı. Peki, ben orayı neden bulmak zorundaymışım gibi hissediyordum? Okul bitene kadar bu sorunun yanıtını düşündüm durdum ama bir cevap bulamadım.

Akşam evde, uzaya gitme düşüncesi bir türlü kafamdan gitmiyordu. Kendimi ne ödevlerime verebiliyordum ne de kardeşim Serdar'la oynadığım oyunlara. Bir an her şeyi bıraktım, derin bir nefes alıp uzaya gitmek için yapabileceklerimi planlamaya karar verdim. Hedefim, "ışık ışının üstünde yolculuk"tu! Tabii, bu yolculuğu gerçekleştirmek için bazı ihtiyaçlarım olacaktı.

İlkin, annemin bana verdiği, gül ağacından yapılma çeyiz sandığı geldi aklıma. Hemen evin deposuna indim. Sandığın üstündeki eşyaları deponun arkalarına taşıyıp, sandığın kapının ağzına sürükledim. Kapağını açınca, en sevdiğim gergedan desenli bebeklik battaniyem, babaannemden kalma gümüş kemer gözüme ilk çarpanlar oldu. Onları kenara ayırdım. Planlamama göre, odamdaki iki kişilik, minik gül desenli pembe kadife koltuğun minderleri, babamın yazı masasının çekmecesindeki el feneri ve atıştırma malımlar yolculuk için yeterliydi. Düşüncem, sandığın içine minderleri yerleştirip, yüzeyine çiviyle tutturacağım kemerle kendimi sıkı sıkı bağlayarak yolculuğumu gerçekleştirmekti. 'Bir hafta, hazırlanmak için yeterli,' diye geçirdim içimden. Her şeyi enine boyuna tartmalı, en küçük ayrıntıyı gözden kaçırmamalıydım.

Günler su gibi akıp geçmiş, gitme zamanı gelmişti. Okulda anneme, babama ve Serdar'a bir not yazdım:

Sevgili ailem,

Sizi çok seviyorum, sakın ben yokum diye şaşırmayın, ben Satürn'ün en yakın uydularından Thetis'te olacağım.

Sevgilerimle,

Biricik kızınız Selin

Annem beni uyutmadan önce son hazırlıklarımı yaptım. Da-

yımın doğum günü hediyesi kol saatimin tiz sesli alarmini gece yarısına kurdum. Nefes egzersizleriyle heyecanımı bastırmaya çabalayarak yavaşça uykuya daldım.

Alarmin çalmasıyla hemen uyandım. Neyse ki, benden başkası alarmin sesini duymamıştı. Yüzümü suluğumdaki suyla yıkadım. Erzak dolabından aldığım krakerleri sırt çantama yerleştirdim. Çeyiz sandığını ya da benim deyişimle Thetis İstasyonu'nu kaykayımın üstüne bindirip dışarı çıktım.

Thetis İstasyonu'mu Satürn'e doğrulttuğum el fenerimin hizasına getirdim. 45 derecelik açıyı yakalamaya çalışarak, havalanmadan önce sandığın yerde gideceği yolu, parkta bulduğum taşlarla sınırladım.

O anda çalılıklardan gelen sesle irkildim. Hemen arkama döndüm. Bir de ne göreyim! Evde hazırlanırken çıkardığım seslere uyanan Serdar, mavi yeşil çizgili pijamasıyla beni gözetiyor! Serdar'ı kolundan tuttuğum gibi çektim ve uzay mekiğime bindirdim.

"Sakin soru sorma, az sonra her şeyi sana anlatacağım," dedim. Artık beklediğim tek şey, el fenerinden çıkan ışığın Satürn'e ulaşması ve oradan yansıyarak mekiğime geri gelmesiydi. Çok geçmeden, beklediğim o göz kamaştırıcı ışık ışıını, mekiğimin önünde belirdi.

"Üç... iki... veee bir!"

Işık hızıyla kalkışa geçtik. Başarmıştım! Mekiğim bizi evrenin bilinmeyenlerine doğru yola çıkarmıştı. Serdar büyük şaşkınlık içinde, uykulu gözleriyle bana baktı. Atmosferi geçtikten sonra ona her şeyi bir bir anlattım. Öyle korktu ki, neredeyse küçükdilini yutacaktı. Kardeşimi sakinleştirmem biraz zaman aldı.

Yolculuğumuzda bizi nelerin beklediğine ilişkin tahminlerde bulunuyor, biraz gülüyor, birbirimize endişeyle bakıyor ama daha çok korkuyla karışık yoğun bir heyecan yaşıyorduk. Bir

süre sonra ikimiz de uyuyakalmıştık ki, aniden şiddetli bir sarsıntıyla uyandık. Hesaplamalarım göre kara deliklerden birindeydik. Serdar cıgılk cıgılgıya bağırıyor, bense soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum. Tam sakinleşmek üzereyken, elinin bükülmeye başladığını görünce, daha da yüksek sesle bağırmaya başladı Serdar. Neyse ki, "Biraz sonra geçecek, sana demin anlattım ya, aynısı rüyamda bana da olmuştu," diyerek onu yatıştırmayı başardım.

Aksilikler bitmek bilmiyordu. Bu sefer de üşümeye başlamıştık. Çünkü Güneş'ten uzaklaştıkça sıcaklık düşüyordu. Aklima hemen, gergedanlı battaniyem geldi. İkimiz battaniyeye sıkı sıkı sarılırken, 'İyi ki bunu yanıma almışım!' diye geçirdim içimden.

Kısa bir süre sessiz ve sakin yol aldıktan sonra aniden dalgalanmaya başladık. Adeta hırçın bir denizdeydik. Aklıma birden Thetis'in deniz tanrıçası olduğu geldi ve haykırdım:

"YAKLAŞIYORUZ!"

Aradan birkaç saat geçti, mekiğimiz yavaşladı ve durdu. Neyle karşılaşacağıma ilişkin hiçbir fikrim yoktu. Heyecanlı mekiğimizin kapağını yukarıya doğru iterek açtık. Engin bir denizin ortasındaydık. Yapabileceğimiz tek şey yüzmektir.

Ben, bir taraftan, "Yüz Serdar, yüz!" diye bağırıyor, bir taraftan da kulaç atmaya çalışıyordum. Ağzımdan, burnumdan sular girmişti. Altımızdan geçen balıklar mavi ışık yayıyordu. Az sonra bir kara parçası gördük. O da ne! Kara parçası hızla bize doğru geliyordu.

Serdar, "O bir dalgaaa!" diye bağırdı.

Haklıydı. Yüksekliği yirmi metre olan dev bir dalga son sürat bize yaklaşıyordu. Dalgaya sırtımızı döndük ama o bir kırbaç gibi bizi aldı ve sürüklemeye başladı. Hem Serdar'ın elini tutmaya hem de boğulmamaya çalışıyordum. Derken, bir anda deniz sakinleşti ve dalga bizi kayalıkların üstüne götürüp bıraktı.

Sanırım, bir an kendimden geçmişim.

Serdar'ın, "Abla, abla, çabuk aç gözlerini!" sözleriyle gözkapaklarımı aralamaya çabaladığımı hatırlıyorum. Kardeşimin elimi sıkıca kavradığını hissetmek bana iyi gelmiş olmalı ki, çabucak toparlandım. Dalganın bizi bıraktığı kayalıklarda sırtüstü yatıyorduk ikimiz de. Başımı hafifçe kaldırdım, bir de ne göreyim! Başında miğferi olan bir kadın ve yapılı bir erkek denizin üstünde yürüyerek bize doğru geliyor.

Zar zor ayağa kalktık. Henüz sendeliyorduk ki, ikisi de yanımıza geldi. Kadın, başındaki miğferi çıkardı. Kızıl gür saçları ve deniz mavisi gözleri vardı.

"Selin, bakıyorum rüyanın peşinden gitmişsin. Ben Thetis, denizlerin tanrıçasıyım. Truva'nın kahramanı Aşil'in annesiyim. Şimdiye kadar yeteneklerini fark edemedin, ben sana fark ettirdim. Yetişkinlerin bin kişilik bir takım olup ancak yaptığı şeyi, sen tek başına yaptın. İnsanoğlunun, aklına gelince ürperdiği şeyi, sen yaptın! Kara delikten geçtin! Çünkü kendine inandin, güvendin."

Thetis, orada geçirdiğimiz kısa süre boyunca bize çok iyi ev sahipliği yaptı. Bizi sarayına götürdü, uydudaki hayatla ilgili bilgiler verdi. Orası Dünya'mızdan farklıydı. Denizleri mavi renkteydi ama bizim denizlerimizden daha büyük dalgaları vardı. Toprak kırmızı, ağaçlar mor, gökyüzü rengârenkti. Fakat Thetisliler'in amacı bizimle aynıydı: Varlıklarını sürdürebilmek, mutlu olmak, eğlenmek... Hep gülümsüyorlardı. Hiç kızgın, sinirli, bağırان bir Thetisli'yle karşılaşmadık. Tanrıça bana, beni kötülüklerden koruyacak bir miğfer hediye etti.

Ailemizi özlemiştik. Eve dönmek üzere mekiğimize gitmek istediğimizi Thetis'e söylediğimiz sırada, kanatlı at Pegasus sarayın bahçesinde belirdi. Evimize Pegasus'un sırtında gidebileceğimizi duyunca çok mutlu olduk. Evrende kanatlı bir atla özgürce dolaşabilmek muhteşem olacaktı.

Mekiğimizi Serdar'la aramıza alarak atın üstüne bindik. Tıpkı rüyamdaki gibi, bir panayırın ortasından geçercesine, Ay'ı da selamlayarak şahane bir yolculuk yaptık.

Evimize, dört kişilik sıcak yuvamıza gelmiştik. Saate baktım, şaşırdım! Biz gideli saadece iki dakika geçmişti.

O an aklıma Albert Einstein'ın sözü geldi: Zaman görecelidir. ■

İrem Beyaz

6. sınıf öğrencisi
Kocaeli, Gebze Bilim ve Sanat Merkezi

SARI ÇİÇEKLER VE BİR DOST

Duvarlarda sarı alevler oynayıyordu sanki. Mazi, puslu bir sahne halinde canlanmıştı gözlerinde. Loş ışıklı sahneler silinmiş, aydınlık günler gelmişti aklına. Koca çınar ağacı altında, gökyüzünü kısmen perdeleyen yapraklı dallar yerleşmişti beynine. Gülümsedi hafifçe. Sonra aklında oynayıp duran fotoğraflardan biri yerinde durdu. Hayat, beynini yıkayacak kadar hızlanmış ve aynı zamanda içini gıcıklayacak kadar yavaşlamıştı. Nihayet, etrafını, bakmadan da olsa gördü. Sonra film yeniden başladı. Her şey silinmiş, geçmişin kokusu olan bu hayalin öncesi sisli bir zamanı çiziyormuş gibiydi.

Tekrar döndürdü sapından sarı çiçeği. Ve bir süre sonra bakışlarının toplandığı nokta değişmeye, perspektifi büyümeye başladı. Üstünde papatyalı bir elbise ve güneşin gözlerini bulduğu yerde hasır bir şapka vardı. Her yer sessizdi, hayret! Neredeydi o mıknaşların sürtünmesinden çıkan araba sesleri, insanların sürekli gittikleri her yere taşıdıkları gürültüler, fabrikalardan çıkan patlama dumanları, sinir bozucu yapay sinekler?

Yattığı yer çok yumuşaktı. Başını hafifçe yana eğdi. Onlar-

ca yeşil ot tüm ihtişamıyla orada duruyordu. Dünya'da mıydı? Gerçi, orada nerede böyle bir mekân kalmıştı? Hafifçe doğruldu.

Başucunda büyükçe bir ağaç vardı. Ufuk boyunca alabildiğine uzayıp giden çayırın tamamı sarı çiçeklerle dolmuş, tek tük görülen ağaçlar da bu sarılıktan nasibini almıştı. Güneş ışıkları, uzunca bir süredir etrafı seyreden bir çift safir gözü kamaştırmaya devam ediyordu.

Buraya nasıl ve ne zaman geldiğini sorgulamaya fırsat bulamadan, yavru bir tavşan durdu ayaklarının ucunda. Kısa bir şaşkınlığın ardından, elini ona doğru uzatmıştı. Tavşan hızla fırlamış ve parmaklarının arasından kayıp gitmişti. Sonra aniden güneş, ağaçlar ve çiçekler kaybolmaya, hava kararmaya ve oturduğu yer sertleşmeye başladı. Kıyafeti de değişmiş, artık sıradan sayılan pantolon tişört ikilisine dönüşmüştü. Ne olduğunu anlamak için yerinden kalkmak istedi. Ama bir şey onu olduğu yere itiyor, başka bir güç çekiyor ve vücudu da ona ihanet edercesine hareket edemeyecek kadar kendini halsiz düşürüyordu.

Bir süre sonra yer sarsılmaya başladı. Çiçekler önce soldu, sonra uzayarak ve sarının tonlarını kaybederek ruhsuz griliğe dönüştü. Koskoca fabrikalar sallanıyor, üstüne yıkılmak için fırsat kolluyorlardı. Eğer ayakları üstünde durmayı başaramazsa, ölecekti. Heyecandan kıpkırmızı olmuş ve terlemişti. İşte, bir tanesi ona doğru düşmeye başlamıştı bile. Hareket edemiyordu. Ölmek üzereydi. En son çare olarak çılgılık atmaya başladı. Görüş açısı gittikçe daralıyor, safir rengi gözlerinin aydınlığı gitgide kesiliyordu... Ve sonunda tamamen karanlıkta kalmıştı... Son gördüğü şey, bir çift boncuk gözün mahzun bakışıydı.

Gözlerini korkuyla araladı. Elinde olsa, kendinde o gücü bulsa, sıçrayacaktı da. Ama o kadar halsizdi ki...

Bu gördüğü, rüya değildi. Aylardır peşini bırakmayan kara bir hayaldi sadece. Derin bir iç geçirdi. Masanın üstündeki plastik çiçeğe baktı neden sonra. Gözlerinde garip pırıltılar oynayı-

yordu. Hastaneye yattığından beri hiç gülümsememişti. Hiç hayata umutla bakmamıştı. Sadece özlüyordu. Sarı çiçeklerle dolu çayırı özlüyordu. Kendini biraz zorladı. Beyaz yastığı sırtına dayayarak oturdu. Geniş camdan dışarı doğru baktı. Ufuktaki binalara... Sonra yeniden başını çiçeğe çevirdi. Parmaklarını uzattı. Birden yavru tavşan geldi gözünün önüne. Onu da böyle kaçırmıştı parmaklarının arasından.

Yavaşça eline aldı çiçeği. Çok gerçekçi gibi dursa da, oldukça yapaydı. Yapraklarının ucu eline batıyor ve derisini kanatıyordu. Onu yerine bıraktı.

Yeni Dünya'ya uyum sağlayamayanlardandı o da. Büyük Taşınma sırasında birçok hastalık türemişti. İnsanları füzelere tıkıştırmış ve yalnızca satıcıların belirli mallarını almalarına izin verilmişti. Oysa geride bırakılan o kadar çok şey vardı ki, onlara birer eşya olmalarına rağmen, "şey" bile denemezdi. O da, yüzlerce sarı çiçeğin bulunduğu küçük bir bahçeyi bırakmıştı geride. Ve tek arkadaşı olan yavru tavşanı Zuza'yı.

İnsanlardan, canlı cansız her şeylerini evlerinde bırakmaları istenmişti. Sonra da büyük bir nükleer patlamayla hepsi yok edilmişti. İnsanların son bölümü o sırada büyük bir uzay aracında, patlamayı izliyordu. Kimseyi inandıramamıştı ama yok olan, cayır cayır yanarak varlığını yitiren her şeyin çığlığını işitiyordu.

Dünya'yı mahveden yine insanlar olmuş ve yine onlar kendi kendilerini acı çekmeye maruz bırakmışlardı. Her ölen insanla birlikte bir bedel ödeniyordu.

Böyle olmasını istemezdi. Sadece çiçeklerini özlemişti. Boncuk boncuk gözlerinde oynaşan alevleri ve korkuyu tahmin ettiği Zuza'yı... Ve rahat bir nefes alabilmeyi. Buradaki sular, eski tadı bırakmıyordu damaklarda. Solunan hava, her seferinde biraz daha acıyıyordu burunları.

İnsan, yıllar yılı ona vefayla bakan Toprak Ana'ya ihanet etmişti. Ve yeni dünyası onu üvey evlat gibi karşılamıştı.

Hava yağmurluydu, ufku perdeleyen bakışları demirin soğukluğunu hissettiriyordu ona. Binaların artık tek rengi, çocukların tek oyunu, insanların tek duygusu, sokakların tek sesi vardı.

Düşünceleri gözlerini yaşlarla doldurmuştu. Kapı tıklandı. Ağzından kuru bir fısıltı çıkarken, kapı kolu bükülmüş ve odaya orta yaşlı, zayıf ve solgun tenli bir kadın girmişti.

"Anne..."

Kadın yatağın yanına çömeldi.

"Meleğim, iyi misin?"

Nefesiyle birlikte zoraki bir sözcük çıktı dudaklarından: "Anne... Çok yorgunum. Biz, neden kendimizi kendi hatalarımızda boğduk? Dünya'yı ve en önemlisi evrenimizi kirlittik. Tüm güzellikler geride kaldı. Orada, evimizde... Artık burada kaçınılmaz sona mahkûmuz anne. Ne yazık ki suçsuzların da iflahı kesilecek hatalardan. Ama ne yazık ki insanlık, burada sona erecek belki de anne."

Kadın gözlerini kıstı. Belli ki, kızının sözlerine inanamıyordu. "Hayır tatlım, hayır. Sen ve tüm masum çocuklar her şeyi yeniden eski haline döndüreceksiniz. Dünya'yı nükleer bir bombayla yok ettiler, evet. Ama bizim bir yaşam için ihtiyacımız olan şey umut, azim ve kararlılık."

Annesinin sözleriyle yüzü aydınlanmış ve rahatlamıştı. Kadının cebinden çıkardığı bir kolyeyi eline verdi.

"Bunu hatırlıyorsun, değil mi? Üzgün anlarından birinde, meçhulden sana gönderilen bir hediyeydi."

Avucundaki kolyenin figürlerine bakarken, gözleri yeniden yaşardı. Aklına beyaz tüylerin arasına gömüldüğü gelmişti kolyenin. Tavşanının emanetini boynuna taktı.

Kadın, kızının elini avuçlarının arasına aldı. Gözlerinin derinliklerine baktı. Uyku artık tüm gücünü çekmişti vücudundan. Safir rengi gözlerin artık onu görmediğini anlayınca, dışarı çıktı. Oda yeniden sessizleşmişti.

Onun ise, ruhuna ağırlık çökerten bir şey vardı. Tek bildiği, alışılmışın dışında bir duygu olduğuydu. Uykusu yoktu. Boyundaki kolyeyi çözüp yeniden avuçlarının arasına aldı. Gümüş renkli yavru bir tavşan, bir yıldız, bir güneş ve en kenarda mavimsi renkli bir taş vardı. Bu dördünün ortasında da, kenarları yine gümüş rengi, safir bir göz.

Kendini iyi hissetmiyordu. Sanki kalp atışları düzensizleşmiş, bir hızlanıp bir yavaşlamaya başlamıştı. Aklına gelenleri koymak istercesine salladı elini. Cılız bir hareketti bu. Hayat pınarları kurumuştur. Bunu hissediyordu.

Patlamadan hemen önce yola çıkmışlardı. Ondan öncesini hatırlamıştı gözbebekleri. Son görüşünü arkadaşını, ona son bakışını...

Büyük Taşınma'ya eşlik edercesine hazırlamıştı onu. Bir kafesin içine koymuş, yemini ve suyunu çantasının bir köşesine yerleştirmişti. O hazırdu ve kapsüller kendi sokaklarına girmek üzereydi. Kapının önüne çıkmıştı. Güneş gözlerini kamaştırmıştı. Şapkasını öne doğru çekmişti. Başını çevirdiğinde annesi eşikte, kapsüle sokağın başında belirmişti.

Kendini çok kötü hissediyordu. Boğulacak gibiydi. Solukları derinleşmişti.

Annesiyle göz göze gelmişti. Kapsül gittikçe yaklaşıyordu.

“Hayır tatlım, buna izin vermezler. Onu yere bırakmalısın,” demişti annesi ona.

“Anne?”

“Hadi tatlım, bu senin için zor biliyorum ama...” Sokağa çevirmişti bakışlarını. “Kapsül gelmek üzere. Biraz hızlı davranırsan iyi olur.”

Yıkılmıştı o zaman. “Anne?” diye yakarmıştı gözlerine doğru. Yere çömelirken toprak tuzlu yaşlarla ıslanmıştı. Maskesinin altında burnunu çekmişti uzun süre. Eli kafesin kapısındaki mandala gitmiş, son kez bakmıştı arkadaşına.

Kalp atışları tükeniyordu. Tarifsiz bir huzur hissediyordu. Son kez beyninde beliren görüntü, kafesin kapağını açtıydı. Ona, “Git!” diye fısıldamıştı çiçeklerin eşliğinde. “Git!”

Ve aylar sonra şimdi, hatıraların gölgesinde can kafesinin kapağını ardına kadar açmıştı. Evreni masum çocuklar kurtaracaktı. Evet, ama o artık yoktu aralarında. Gözü yaşlı, buruk bir tebessümle son nefesi çekti ciğerlerine.

Kolye elinde, avucu sımsıkı kapalıydı. ■

Nilüfer Özdemir

6. sınıf öğrencisi

İstanbul, FMV Ayazağa Işık Ortaokulu

UZAYA AÇILAN KAPI

“Gökyüzünde dönüp duran martılara baktı uzun uzun.” Okuduğu kitapta geçen cümle, Rüya’yı çok etkilemişti. Kitabını bıraktı ve cümleyi birkaç defa daha tekrar etti: Gökyüzünde dönüp duran martılara baktı uzun uzun... Gökyüzünde dönüp duran martılara baktı uzun uzun...

Yazarın kullandığı ifadeler onu adeta büyülemişti. Sözcüklerin dünyası, Rüya’ya büyü gelirdi hep. Bazen, anlamı az bilinen sözcükler kullanır, duyanlar şaşakalırdı. Rüya, insanların onun bu özelliğinden etkilendiğinin farkındaydı. Yarattığı bu beklenmedik şaşkınlık duygusu, onu mutlu ederdi.

Penceresine doğru yürüdü, camı açtı. Masmavi gökyüzünde hep birlikte uyum içinde kanat çırpın martıları seyretti, tıpkı kitapta yazdığı gibi. Evinin yakınında bir kumsal vardı. Bu kumsal, martıların uğrak yeri olduğundan, gün içinde onları gözlemlene şansını yakalayabiliyordu. Güneş batarken sürü halinde uçar, uzaklaşırlardı. Güneşin doğuşuyla da geri gelirlerdi. Çıkardıkları sesler, bütün kenti uyandırır. Yeni bir başlangıcın, güzel bir günün habercisi olduklarından, bu kent için özeldi martılar.

Bazen Rüya da martılar kadar özgür olmak, arzuladığı gibi uçmak, havalanmak isterdi. Ancak ona gökyüzüne çıkmak yetmezdi, uzaya gitmek isterdi. En büyük hayali de buydu: Bir gün astronot olmak ve uzayı keşfetmek. Uzay her zaman onun ilgisini çekmişti. Keşfedilmeyi bekleyen derin bir okyanustu uzay, Rüya için.

Derin ve tatlı bir uykuya daldı aynı günün gecesinde ve çok geçmeden gözlerini kamaştıran bir ışık yüzünden uyandı. Oda-sının ortasında bir kapı vardı ve bu kapının ardından ışık yayılıyordu etrafa. Rüya bu kapının neden orada olduğunu anlayamamıştı. Yavaşça yatağından kalktı, ufak adımlar ve parlayan gözlerle kapıya doğru yürüdü.

Kapının kolunu endişeyle hafifçe çekti. Kapının ardında uzay boşluğu vardı. Gördüğü bu eşsiz manzara gerçek miydi? O anda Rüya’nın ayağı kayıverdi ve uzay boşluğuna düştü. Çevresini saran bir sürü yıldızın arasında süzölmeye başladı.

Nefes alabiliyordu! Bu inanılmazdı, çünkü Rüya astımı olan bir çocuktü. Normalde zar zor nefes alırdı, bazen öksürük krizine girerdi. İlaç kullanırdı hep. Ailesi, Rüya’ya bir şey olacak korkusuyla sık sık onu hastaneye götürürdü. Öksürük nöbetleriyle geçen bazı sabahlar kendini doktorun karşısında bulurdu. Hastaneleri sevmezdi, duvarlar üstüne üstüne geliyormuş gibi hissederek, strese girerdi. Martılar kadar özgür olmak istemesinin bir diğer sebebi de buydu; rahatça nefes alabilmek, havayı içine çekebilmek isterdi. O ilaçlardan, hastane odalarından kurtulmayı dilerdi. Böylece sürekli endişelenmek, korkmak zorunda kalmayacaktı.

Şimdi uzayda, oksijenin olmadığı bu yerde çok rahat soluk alıp verebiliyordu. Cebinden not defterini ve uğurlu kalemını çıkardı. Hayatında olup biten veya tanık olduğu ilginç olayları not ederdi bu deftere. Yaşadığı en ilginç olay da bu olacaktı. Sonuçta her gün uzayda bulmuyordu kendini. Uzayda olduğunun far-

kına vardığı an hissettiklerini, duygularını yazdı Rüya. Sonra defterini ve kalemini pijamasının cebine koydu yine.

Biraz ileride Güneş'i gördü. Çok parlak ve büyüktü. Ona anlatılardan çok daha koyuydu rengi. Kıpkırmızı bir ateş topuna benziyordu. Gözleri kısılıyordu bu yıldıza bakarken. Ne kadar güzel olduğunu düşündü. Daha sonra Merkür'ü fark etti. Merkür'ün Güneş Sistemi'nin en küçük gezegeni olduğunu biliyordu, ama hayli yer kaplıyordu. Merkür'ün görüntüsü, rengi çok hoşuna gitmişti. Ardından Venüs'e gitti. Dünya'ya benziyordu fakat oldukça sıcak bir gezegendi Venüs.

Mars'ı çok merak ediyordu. Acaba gerçekten yaşam var mıydı orada? "Kızıl Gezegen" lakabını alacak kadar kızıl bir gezegen miydi? Rüya, Mars'ta yaşam olup olmadığını bilmiyordu fakat Mars'ın gerçekten de çok kızıl bir gezegen olduğunu görebiliyordu. Bunun nedenini de biliyordu. Gezegenler ve yapılarını anlatan bir kitap okumuştı daha önce. Bu kitapta Mars'ın, yüzeyindeki demir oksitten dolayı kızıl görüldüğü yazıyordu. Mars'ta biraz dolaştı, yerdeki toprağa dokundu. Karşısında Jüpiter vardı. Mars ile Jüpiter arasında asteroit kuşağı yer alıyordu. Bu kuşağı oluşturan asteroitlerin birinden diğerine atladı Rüya. Çok eğleniyordu. Güneş Sistemi'nin en büyük gezegenine, Jüpiter'e ulaşmıştı. Bu olağanüstü yolculuğu sırasında uğradığı ilk gazsal gezegendi Jüpiter. 'Bütün bu gezegenlerin yanında ne kadar küçük kalıyorum,' diye geçirdi içinden. Şimdi Satürn'e gidecekti, halkalı gezegeni ziyaret edecekti. Satürn'ün halkasında dans etti. Bir o yana bir bu yana zıpladı, koştu; gönlünden nasıl geliyorsa, canı nasıl istiyorsa öyle hareket etti. Hiç olmadığı kadar mutluydu, hayatında hiç bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu. 'Satürn, ne kadar büyüleyici bir gezegen, başka hangi gezegenin böyle güzel bir halkası var,' diye düşündü. Gerçekten de öyleydi. Satürn'ün güzel bir halkası vardı ve bu onu özel yapıyordu.

Güneş Sistemi'ni oluşturan gezegenlerin kendilerine has

özellikleri vardı, bu özellikleri onları benzersiz yapıyordu. Tıpkı insanlarda olduğu gibi... Rüya da böyle bir çocuktuk. Onun özellikleri onu benzersiz biri yapıyordu. O da Satürn gibi eşsizdi. Sırada Uranüs vardı. Rüya, Uranüs'ü görünce şaşırdı. Uranüs çok güzel bir renge sahipti. Gezegenin o büyüleyici mavisinin yanında denizlerin, okyanusların, hatta gökyüzünün mavisi bile sönük kalıyordu. Biraz ötede Neptün vardı. Rüya, tir tir titremeye başlamıştı. Ziyaret ettiği gezegenler arasında en soğuşu kesinlikle Neptün'dü.

Rüya çok eğlenmiş, aynı anda hem şaşırmış hem sevinmiş, fakat çok da yorulmuştu. Dünyanın tek doğal uydusuna, yani Ay'a gitmek geldi aklına. Öyle de yaptı. Ay'ın kraterli yüzeyine uzandı. Uzay boşluğunda parıldayan yıldızlara baktı. Bu yıldızlar dünyadan göründüklerinden çok daha güzellerdi. Rüya elini uzatsa bu yıldızlara dokunabileceğini hissetti. Uzay çok sessizdi. Rüya uzun süre sonra tek başına kalabilmişti. Normal hayatında bunu çok fazla deneyimleme şansı olmuyordu. Her zaman bir gürültünün, kargaşanın ortasındaymış gibi hissediyordu kendini. İnsanlar, Rüya'ya bir şey olacak diye korktuklarından, hep onun peşinde dolanıyorlardı. Çevresinde onu seven, önemseyen ve onun iyiliğini isteyen insanlar olması Rüya'yı mutlu etse de, bazen bu aşırı ilgiden bunalıyordu. Ancak şu an her şey farklıydı, en sonunda yalnız kalabilmişti.

Rüya uzun uzun düşündü, duygularıyla baş başa kaldı. Tam da o sırada bir kuyrukluyıldız geçti önünden. Rüya bunu şansın bir göstergesi olarak kabul etti. Daha önce kuyrukluyıldız görmemişti, sadece annesinin anlattıkları ve filmlerden izledikleriyle yetinmişti. Şimdi gördüğü bütün bu güzel şeyleri defterine yazacaktı Rüya. Güneş'i, sekiz gezegeni, asteroit kuşağını, yıldızları, kuyrukluyıldızı, Ay'ı... Eline bir ay taşı aldı, pürüzsüz ve beyaz bir ay taşı... Defterini, kalemini ve hatıra olarak aldığı ay taşını cebine geri koydu. Sonrasında uykuya daldı.

Sabah olduğunda martıların ötüşüyle uyandı Rüya. Hızla mutfağa koştu. Anne ve babası kahve içiyor, sohbet ediyorlardı.

Rüya heyecanlı, “Anne, baba!” diye bağırdı. “Ne yaşadığıma inanamayacaksınız!”

“Ne oldu tatlım?” dedi anne ve babası bir ağızdan. “Yoksa ödevini yapmayı mı unuttun?”

“Hayır, anne. Ben uzaya gittim!” dedi Rüya.

Anne ve babası onun beklediği gibi tepki vermediler. Sadece güldüler.

“Anlat bakalım, ne yaptın uzayda?” dedi babası.

“Gezegenleri gezdim, Ay’a gittim, yıldızları seyrettim, dans ettim,” diye anlattı Rüya, yaşadıkları gözünün önünden geçerken.

“Ah, Rüya’nın hayal gücüne hayranım. Acaba ben de çocukken bu kadar yaratıcı mıydım?” dedi annesi, gururlu bir tavırla.

“Gördüklerin sadece rüyaydı. Hiçbiri gerçek değildi. Ama annen haklı, böyle ilginç rüyalar görüyor olman, güçlü bir hayal gücüne sahip olduğunu gösteriyor,” diye ekledi babası.

Rüya neden ona inanmadıklarını anlayabiliyordu. Kulağa pek gerçekçi gelmiyordu. Hele yetişkinler olayı çocuktan duyunca, onun hayal dünyasına daldığını düşünüyorlardı.

‘Belki de bütün bu gördüklerim düştü, ama bana çok gerçekçi gelmişti,’ diye düşünerek odasına gitti. Hayal kırıklığına uğramıştı. Dalgınlıkla yürürken, birden ayağı halının kenarına takıldı ve yere düştü. O anda cebinden ay taşı fırlayıverdi. Çok sevindi Rüya. ‘Biliyordum, gerçekten uzaya gittim. Bana kimse inanmayacak ama olsun, bunu benim bilmem yeterli,’ diye düşündü. Neden böyle bir şey yaşadığını bilmiyordu, ama bu olayın gelecekteki yolunu belirlemesinde büyük etkisi olacağını hissediyordu. Kim bilir, belki ileride bu macera onun çok önemli kararlar vermesini sağlayacaktı. Henüz mesleğiyle ilgili bir fikri yoktu, tek yapabileceği beklemek ve zamanın ona sunacağı mucizeleri görmektir. ■

GÜNIŞIĞI
KİTAPLIĞI

Zeynep Cemali Öykü Yarışması 2023

6,7 ve 8. sınıflar

2023 teması

SEVİNÇ

*“Atışmalara şen
kahkahalar eklendi.”*

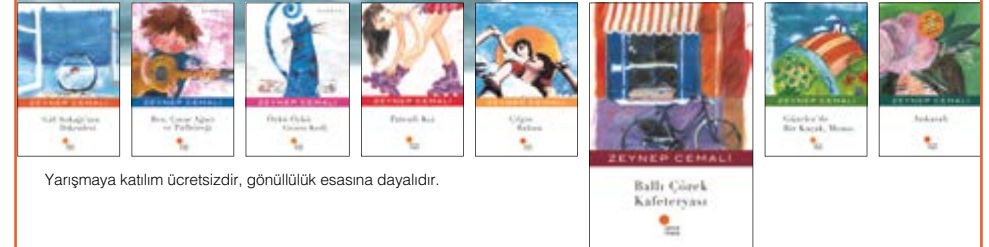
Zeynep Cemali’nin *Ballı Çörek
Kafeteryası* kitabından tema cümlesi.

Son başvuru

22 MAYIS 2023

SEÇİCİ KURUL

Aslı Der, Başar Başarır, Haydar Ergülen,
Irmak Zileli, Dr. Müren Beykan

Yarışmaya katılım ücretsizdir, gönüllülük esasına dayalıdır.

Başvuru ve bilgi için

yarisma@gunisigikitaligi.com

gunisigikitaligi.com

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER (2011-2021)

KARDEŞLİK 2011

“İki kardeş sınıksız kucaklaştılar.”
Zeynep Cemali'nin *Ankaralı* kitabından.

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Zeynep” Nurbüke Teker
6. sınıf, Ankara, Türkan Yamantürk İlköğretim Okulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Çukur” Nihal Deniz Köksal
7. sınıf, Ankara, Andiçen İlköğretim Okulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Yıllar Sonra” Destina Berfin Sever
8. sınıf, İzmir, Yöneliş Koleji

SEÇİCİ KURUL

Aysel Gürmen, Necati Tosuner
Yrd. Doç. Dr. Necdet Neydim,
Sevim Ak, Dr. Müren Beykan

ARKADAŞLIK 2013

“Onların arasında olmak için neler vermezdi.”
Zeynep Cemali'nin
Gül Sokağı'nın Dikenleri kitabından.

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Işık Yağmuru” Dilara Karabekmez
7. sınıf, Edirne, Fatih Sultan Mehmet Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Bir Deniz Feneri Vardı: Yalnız...”
Sıdika Selin Çolak
6. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Mersin Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Mızıka” Beyza Çelik
8. sınıf, İstanbul, Bayrampaşa, Tuna Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Aslı Tohumcu, Gülsüm Cengiz, Necati Güngör,
Prof. Dr. Selahattin Dilidüzgün,
Dr. Müren Beykan

HOŞGÖRÜ 2012

“Ona duyduğum öfke çoktan uçup gitmişti.”
Zeynep Cemali'nin *Patenli Kız* kitabından.

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Bir Parça Hoşgör” Beyza Nur Muslu
8. sınıf, İstanbul, Prof. Abdullah Türkoğlu İlköğretim Okulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Sessizliğin Ressamı” Bilge Arslan
7. sınıf, Bursa, Özel Çakır İlköğretim Okulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Bir Demet Çiçek” Ceren Kuran
6. sınıf, İstanbul, Özel Şişli Terakki Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Hacer Kılıçoğlu, Necati Tosuner,
Prof. Dr. Nuran Özyer, Süleyman Bulut,
Dr. Müren Beykan

UMUT 2014

“Belki yıllardır ilk kez gülümsedi.”
Zeynep Cemali'nin *Ballı Çörek Kafeteryası* kitabından.

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Yelkenli” Deniz Anıl
7. sınıf, Trabzon, Şehit Öğretmen Gürkan Yardım Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Kutupyıldızı” Sıla Hatipoğulları
7. sınıf, İstanbul, VKV Koç Özel Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Mavi Gözlü Kadın” Delfin Tuna
8. sınıf, İstanbul, Özel Şişli Terakki Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL ÖZEL ÖDÜLLERİ

“Umut Sahaf” Ceren Nisanur Ateş
6. sınıf, İstanbul, Bayrampaşa Sancak-Soy Ortaokulu

“Kaybolan Gözlerinin İçinde” Çağla İdil Ata
7. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Ankara Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Adnan Binyazar, Leyla Ruhan Okyay,
Mavisel Yener, Prof. Dr. Sedat Sever,
Dr. Müren Beykan

CESARET 2015

“Yüzlerindeki kararlılık, gelecek günlerin mustusu gibiydi.”
Zeynep Cemali'nin *Güzelce'de Bir Kaçak*,
Memo kitabından.

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Kırklar ve Kesikler” Ezgi Akar
7. sınıf, İzmir, Nedret İlhan Keser Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Kanatsız Yükseliş” Bengisu Belen
8. sınıf, Malatya, Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Harkıt, Harkıt, Torbanı Sarkıt!” Cem Demir
6. sınıf, İzmir-Menemen, Egekent 2 Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Ayfer Gürdal Ünal, Behçet Çelik,
Neslihan Önderoğlu, Yalvaç Ural,
Dr. Müren Beykan

DAYANIŞMA 2017

“Dünyanın kaç bucak olduğunu birlikte öğrenmişlerdi.”
Zeynep Cemali'nin *Çılgın Babam* kitabından.

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

“Rüzgâr” Asya İnce
8. sınıf, TED Ankara Koleji

“Denizlerin Avcıları” Ekin Toygur

7. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı
Özel Ankara Ortaokulu

“Kuyu” Fatma Vural

6. sınıf, Ordu-Korgan, Çayırkent
Şehit Nevzat Çatık Ortaokulu

“Sözcüklerin Dayanışması” Pelin Biçen

6. sınıf, Diyarbakır, Özel Ortadoğu Koleji

SEÇİCİ KURUL

Faruk Duman, Feridun Andaç,
Gaye Boraloğlu, Müge İplikçi,
Dr. Müren Beykan

ADALET 2016

“Kara gözlerinde şimşekler çakıyordu.”
Zeynep Cemali'nin *Ben, Çınar Ağacı*
ve Pufböreği kitabından.

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

“Ayna” Aysu Çam
8. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Mersin Ortaokulu

“Beyaz Lanet” Eray Çakar

8. sınıf, İstanbul, Özel Darüşşafaka Eğitim Kurumları

“Yokuş” Naz Özdebakoglu

7. sınıf, İstanbul, Özel Fenerbahçe Eğitim Kurumları

“Ben Tam Oradayım, O Denizin Kenarında” Zehra Bayraktar

8. sınıf, İstanbul, 23 Nisan Zehra Hanım
İmam Hatip Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Cemil Kavukçu, Karim Karakaşlı,
Nazlı Eray, Yusuf Çotuksöken,
Dr. Müren Beykan

KARARLILIK 2018

“Keçi inadı tutan çocuğa laf geçiremeyeceğini anlayınca sustu.”
Zeynep Cemali'nin *Öykü Öykü*
Gezen Kedi kitabından.

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

“Kara İncir” Ali Onur Özkan

7. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı
Özel Ankara Ortaokulu

“Görüşürüz” Duygu Hatipoğlu

8. sınıf, Özel Konya Alp Koleji

“Özel Çocuk” Kaan Bayrı

6. sınıf, TED Ankara Koleji

SEÇİCİ KURUL

Çiğdem Sezer, Fadime Uslu,
Semih Gümüş, Turgay Fişekçi,
Dr. Müren Beykan

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER (2011-2021)

YALAN 2019

“Güneş ışınlarıyla uyandığımda, o akşam olanları anımsamaya çalıştım.”

Zeynep Cemali'nin *Ankaralı* kitabından.

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

“Çok ‘Çok...’” Ayşe Ezgi Döm

8. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı
Özel Mersin Ortaokulu

“Ortalık Karıştı” Batu Özdemir

7. sınıf, TED Ankara Koleji

“Amca” Elif Osmanağaoğlu

7. sınıf, İstanbul, İmdat Vakfı
Dumlupınar Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Ayşe Sarısayın, Mine Söğüt, Murat Yalçın,
Tolga Gümüşay, Dr. Müren Beykan

DOĞA SEVGİSİ 2021

“Muştuyu alan sokağa fırlıyor, birbirleriyle kucaklaşıyordu.”

Zeynep Cemali'nin *Gül Sokağı'nın Dikenleri* kitabından.

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

“Yukupato'nun Kuşları” Ceren Tek

7. sınıf, Bursa, Özel Çakır İlköğretim Okulu

“Sular Altında Bir Hatıralar Mezarlığı”

Deniz Erişken

8. sınıf, İstanbul, Bahçeşehir Neslin
Değişen Sesi Ortaokulu

“Doğanın Dili” Yağızalp Kürşat Çalık

6. sınıf, BİL FEN İzmir Ortaokulu

“Neşe Palamudu” Zeynep Alya Yıldız

7. sınıf, İstanbul, Ata Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Berna Durmaz, Hakan Bıçakçı,
Mine Soysal, Yekta Kopan,
Dr. Müren Beykan

ÇOCUKLUKTA ÖZGÜRLÜK 2020

“Tekerleklerin üstünde yelle yarışıyordu.”

Zeynep Cemali'nin *Patenli Kız* kitabından.

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

“Sen (!)” Arden Zeyfiyan

8. sınıf, İstanbul, Özel Yeşilköy Ermeni Ortaokulu

“Ayakkabısızlar” Berrin Kara

8. sınıf, TED Şanlıurfa Koleji

“Uçurtma” Güneş Altunel

7. sınıf, ODTÜ Geliştirme Vakfı
Özel Mersin Ortaokulu

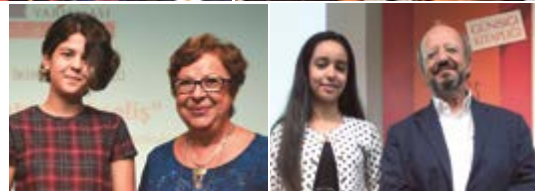
“91. Gün” İpek Naz Çil

6. sınıf, Aydın, Efeler, Mustafa Kiriş Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL

Osman Şahin, Ahmet Büke, Görkem Yeltan,
Gülsevin Kırıl, Dr. Müren Beykan

GEÇMİŞTEN KARELER

ZEYNEP CEMALİ ÖYKÜ YARIŞMASI

BAŞVURU

gunisigikitaaplgi.com'daki **Başvuru Formu**, **Veli İzin Yazısı** ve **KVKK izin belgeleri** eksiksiz doldurularak öyküyle birlikte yollanmalı. Bu, başvurunun sonlanması için gerekli ve önemlidir.

E-posta yarisma@gunisigikitaaplgi.com

Posta Güneşli Kitaplığı Zeynep Cemali Öykü Yarışması
Büyükdere Cad. İ.Polat Holding Binası 87/6
Mecidiyeköy 34387 İstanbul

Yarışmaya katılım
ücretsizdir, gönüllülük
esasına dayalıdır.

ÖDÜL TÖRENİ

Ödüle değer görülen gençler, her yıl sonbahardaki yayıncılık buluşması **Zeynep Cemali Edebiyat Günü**'nde düzenlenecek törende ödülleri, usta edebiyatçıların elinden alıyor. Törene İstanbul dışından katılacak öğrencilerle, velileri ve öğretmenleri, Güneşli Kitaplığı'nın davetlisi olarak ağırlanıyor. Salgın, afet vb. gibi beklenmedik durumlarda tören, çevrimiçi olarak düzenleniyor.

Zeynep Cemali Öykü Yarışması için eğitimciye notlar

- Yarışmaya yalnızca **6, 7, 8. sınıf** öğrencileri katılabilir. 5. sınıflar katılamaz.
- Öykü, **Türkçe** dilinde yazılmalıdır.
- Öykü yazma sürecinin gençlerin kişisel gelişimine katkısı önemsendiğinden, yarışmada **derecelendirme** yapılmamaktadır.
- Yarışmanın teşvik edici ve cesaretlendirici yanı kadar, öykü **yazma deneyimini ve coşkusunu** her gencin yaşaması ayrıca anlamlıdır.
- Gençleri öykü yazmaya heveslendirmek, edebiyat heyecanlarına eşlik etmek değerlidir.
- Ödül almayan 6 ve 7. sınıf öğrencileri sonraki yıl yarışmaya **tekrar** katılabilir.
- Türkçe'nin yanı sıra **farklı branş öğretmenleri** de öğrencilerini yarışmaya katılım için destekleyebilirler.
- Yazılan tüm öykülerin, okul yönetimi ya da öğretmenler tarafından herhangi bir **eleme yapılmadan** gönderilmesi beklenir.
- Gençlerin, büyüklerinden **yardım almadan**, kendi özgün öykülerini oluşturması, değerlendirmede aranan önemli bir ölçüttür.
- Tema cümlesi, yönlendirici bir **kılavuz** niteliğindedir. Öyküde yer alması zorunlu değildir.

Öğretmenler ve kütüphaneciler için kitaplarımızın etkinlik dosyaları

gunisigi **YOU**.com

Yaratıcı Okuma Uygulamaları
Veritabanı • Günışığı Kitaplığı

Kitaplarımızı okuyan öğrenciler için, her kitaba özel tartışma noktalarını ve yaratıcı etkinlikleri örnekleyen veritabanındaki tüm çalışmalar, sınıf içinde de çevrimiçinde de yapılabilir. Önerilen etkinlikleri, öğrencilerin ve okulun koşullarına kolayca uyarlamak, arama seçenekleri sayesinde istenen sınıflara, etkinlik türlerine ya da temalara hızlı erişmek mümkün.

Özellikle tartışma noktaları ve bazı yaratıcı çalışmalar, aile içi ortak okumalar sonrasında evde de uygulanabilir.

K**Çi**
İNADINA EDEBİYAT

keciedebiyat.com

Kitap dünyamızın ve
edebiyatın güncel arşivi!

Seminer ve konferanslarımızın içeriğinin yer aldığı
dijital yayınlımız **Keçi**, özgün bir başvuru kaynağı.

